

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

9. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

29. ÚNORA 2004

Z obsahu:

**Poselství Jana Pavla II.
k postní době 2004**

- strana 2 -

**Luisa Lateau
(1850-1883)**

Prorokyně pro naši dobu

- strana 4 -

Pokušení

- strana 6 -

**Bůh se nenechá
posmívat (Gal 6,7)**

- strana 7 -

**Úkon plného
sebeodevzdání**

- strana 8 -

**Sedm hřebů
do rakve duše (7)**

- strana 9 -

Maria a situace ve světě

Kázání opata Tomáše

Nigla 7. prosince 2003

na poutním místě

Heroldsbachu - dokončení

- strana 10 -

**Jak účinně bojovat
se zlem?**

Mieczysław Piotrowski

- strana 12 -

**Stanovisko Církve
k členství**

katolíků v zednářských

společnostech

- strana 14 -

**Mladí si přejí kvalitní
přípravu na manželství**

- strana 17 -

Odejdi, satane ...!

Poselství Jana Pavla II. k postní době 2004

Milí bratři a sestry!

Působivým obradem popelce začíná svatá postní doba, ve které liturgie v důvěře v Boží milosrdenství obnovuje ke všem věřícím výzvu k radikálnímu obrácení.

V tomto roce téma zní: *Kdo přijme jedno takové dítě kvůli mně, mne přijímá* (Mt 18,5). Právě toto heslo nabízí příležitost zamyslet se nad situací dětí, které i dnes Ježíš volá k sobě a které představuje jako vzor těm, kteří se chtějí stát jeho učedníky. Ježíšova slova nás vybízejí, abychom ověřili, jak se zachází s dětmi v našich rodinách, v naší společnosti a v Církvi. Ony jsou pobídkou, abychom znovu objevili prostotu a důvěru, jakou musejí rozvíjet věřící v následování Božího Syna, který sdílel osud maličkých a chudých. K tomuto tématu sv. Klára z Assisi ráda říkala, že „ten, který byl položen do jeslí, žil na zemi v chudobě a na kříži zůstal nahý“ (Závěť, Františkánské prameny 2841).

Ježíš miloval děti a dával jim přednost pro „jejich prostotu a radost ze života, jejich bezprostřednost a jejich úžas nad naplněnou vírou“ (Jan Pavel II. 18. 12. 1994). Chce, aby jim společnost otvírala náruč a srdce jako jemu samému: *Kdo přijme jedno takové dítě kvůli mně, mne přijímá* (Mt 18,5). Na stranu dětí staví Ježíš ty „nejmenší bratry“, lidi v bídě, potřebné, hladovějící a žízňící, cizince, nahé, nemocné, vězně. Přijímat je a milovat, nebo s nimi jednat lhotejně a odmitat je, to znamená potkávat jeho se stejným jednáním, protože on se v nich zvláštním způsobem zpřítomňuje.

Evangelium vypráví o Ježíšově dětství v prostém domě v Nazaretě, kde vyrůstal v poslušnosti ke svým rodičům: *A prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí* (Lk 2,52). Tím, že se stal dítětem, chtěl sdílet lidské zkušenosti. *Zřekl se sám sebe a vzal na sebe přirozenost slu-*

žebníka - píše svatý Pavel. - *Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži* (Fil 2,7-8). Když zůstal jako dvanáctiletý v chrámě v Jeruzalémě, řekl rodičům, kteří ho hledali plni strachu: *Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že musím být v tom, co je mého Otce* (Lk 2,49)? Celý jeho život byl opravdu poznamenán důvěryplnou a dětskou podřízeností nebeskému Otcovi. Říká: *Mým pokrmem je činit vůli toho, který mě poslal, dokonat jeho dílo* (Jan 4,34).

V letech svého veřejného života častěji opakoval, že do nebeského království přijdou jen ti, kdo pochopí, že mají být jako děti (srov. Mt 18,3; Mk 10,15; Lk 18,17; Jan 3,3). V těchto slovech je dítě jako hovořící obraz pro učedníka, který je povolán následovat božského Učitele v ochoť přijímat jako dítě: *Kdo je maličký jako toto dítě, je v Božím království největší* (Mt 18,4). Maličkým „se stát“ a maličkě „přijímat“, to jsou dva aspekty příkazu, který Pán adresuje svým učedníkům v naší době. Jen kdo se činí „maličkým“, je schopen přijímat s láskou „nejmenší bratry“.

Je mnoho věřících, kteří se snaží věrně plnit tento Pánův příkaz. Chtěl bych zde vzpomenout na rodiče, kteří se nestydí

vzít na sebe břemeno velké rodiny, na matky a otce, kteří nedávají přednost snaze po úspěchu v povolání nebo kariéře, nýbrž usilují o to, zprostředkovat svým dětem ony lidské a náboženské hodnoty, které propůjčují bytí ten pravý smysl.

Myslím s vděčným obdivem na ty, kteří nesou tíži starosti o výchovu dětí v těžkostech a zmírňují utrpení dětí a jejich rodinných příslušníků, které je způsobeno konflikty a násilím, nedostatkem jídla a vody, nuceným vystěhovalectvím a mnoha formami nespravedlnosti ve světě.

Vedle tak mnohé velkodušnosti musí být ovšem jmenován také egoismus těch, kteří děti „nepřijímají“. Jsou nezletilí, které hluboce zraňuje násilí dospělých: pohlavní zneužívání, vystavení prostituci; zatahování do obchodu s drogami a jejich konzumu; děti, které jsou nuceny k práci nebo k válce; neviní, kteří jsou navždy poznamenáni rozpadem rodiny; děti, které jsou postiženy hanebným obchodem s lidskými orgány a s lidmi samotnými. A co říci k tragédii AIDS s jejími strašnými následky v Africe? Hovoří se již o milionech lidí, kteří jsou postiženi touto metlou, z nichž velmi mnoho je nakaženo již od narození. Lidstvo nesmí před touto

starosti vyvolávající tragédii zavírat oči!

Co si mohou tyto děti přičítat za vinu, že musí zažít tolik utrpení? Z lidského pohledu není snadné a někdy ani možné odpovédět na tuto drásavou otázku. Jenom víra nám pomáhá proniknout do tak hluboké propasti utrpení. Tím, že *se stal poslušný až k smrti, a to smrti na kříži* (Fil 2,8), vzal Ježíš na sebe lidské utrpení a osvěcuje je zářivým světlem zmrtvýchvstání. Svou smrtí porazil jednou provždy smrt.

V postní době se připravujeme na to, abychom si zpřítomnili velikonoční tajemství, které nám osvěcuje naději celé bytí i v jeho nejsložitějších a bolestiplných aspektech. Velký týden nám postaví před oči tajemství spásy v působivých obřadech velikonočního tridua.

Draží bratři a sestry, začneme s důvěrou cestu postní dobou, povzbuzeni intenzivnější modlitbou a pokáním a pozorností vůči potřebným. Kéž je postní doba zvláště příznivou příležitostí věnovat se s větší péčí dětem ve vlastním rodinném a společenském prostředí. Ony jsou budoucností lidstva.

S prostotou, která je dětem vlastní, obraťme se na Boha, kterého nazýváme *Abba*, Otče, jak nás Ježíš naučil v modlitbě „Otče náš“.

Otče náš! Opakujme tuto modlitbu v postní době často, opakujme ji s vnitřním oduševněním. Když nazýváme Boha svým Otcem, odhalíme v sobě Boží děti a budeme se cítit navzájem jako bratři a sestry. Tak budeme moci snáze otevřít svá srdce maličkým podle Ježíšovy výzvy: *Kdo přijme jedno takové dítě kvůli mně, mne přijímá* (Mt 18,5).

S tímto přáním svolávám na přímluvu Marie, Matky vtěleného Božího Syna a Matky celého lidstva na všechny Boží požehnání.

*Ve Vatikánu 8. prosince 2003
překlad -lš-*

EDITORIAL

Letošní Popeleční středa je opět vstupem do doby velkého postu tak, jak je tomu již tisíce let. Působivý obřad nám připomíná, co máme v tomto svatém období dělat: je naší křesťanskou povinností, abychom s veškerou vážností začali pracovat na změně svého života. Máme tak před Bohem i před světem dosvědčit, že jsme uvěřili evangelium. Toto evangelium nám popisuje, co udělal náš Pán, když se připravoval splnit, co mu uložil Otec: praktiko-

val první VELKÝ čtyřicetidení půst. Ačkoliv byl bez viny, podrobil své tělo přísné kázní a odfikání, a to v míře, která je dnešnímu člověku zcela cizí. Je to škoda, že právě pro tento Pánův příklad nezbylo místo mezi tajemstvími růžence světla. Tvář Krista, který se postí na poušti, bychom měli mít stále před očima, zvláště my, kteří jsme si zvykli na západní způsob života. Pro nás by bylo velkým postem a odfikáním už to,

Pokračování na str. 11

Požehnání pouště

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Duch ho vodil po poušti čtyřicet dní

Dnes na počátku Velkého postu tě tvůj Pán nebude vyučovat svým kázáním, ale především svým příkladem. Proto pros Ducha Svatého, aby tě naplnil svým světlem a vedl tě podobně, jako vede Božího Syna.

U Jordánu jsi byl svědkem, jak Ježíš vzal opravdu na sebe *podobu služebníka*⁽¹⁾, *Božího beránka, který nese hříchy celého světa*⁽²⁾, aby byl nakonec pro tyto hříchy obětován. Abys měl plný podíl na ovoci této oběti, máš se 40 dní připravovat. Pak budeš moci ve svém srdci a ve své duši prožít to, co se od prvopočátku o Velikonocích oslavuje: osvobození z otroctví satana, tj. z otroctví hříchu a smrti.

Průvodním jevem tohoto otroctví je duchovní slepota, která se nesmírně rozšířila a která ztěžuje opravdové osvobození. Kolem sebe máš mnoho těch, *kteří upadli do omylu při posuzování, jak Bůh ospravedlňuje, chtějí k němu dojít sami a nepodřizují se Božímu způsobu ospravedlnění*.⁽³⁾ Jak velká je to slepota, když nevidí, že skutečný pramen spásy je tak blízko! *Vždyť ho máš v ústech, ve svém srdci*, jen ho s vírou ústy vyslovit a v srdci přijmout: je to Ježíš Kristus, Boží Syn, který se ti přiblížil právě proto, aby tě vyvedl z otroctví. *Žádný, kdo v něho věří, nebude zklamán.* „Dal nám příklad, jak máme konat pokání a bojovat se zlem, abychom směli slavit velikonoční vítězství.“⁽⁴⁾ Mimo něho není žádná jiná alternativní cesta.

Proto nehledej jinde a u nikoho jiného, co ti může dát jen tvůj Spasitel. Nastup s ním a podle něho cestu k vítěznému Velké noci. Co činíš? V poslušnosti k Otci a pod vedením Ducha odchází do samoty, daleko od světa a všeho, čím se tento svět pyšní, aby obcoval jen se svým Otcem a současně aby své tělo podrobil postní kázni. Tento jeho příklad je pro tebe velikým darem. Samota je hojivá lázeň pro duši. Je to čas vyhrazený jen a jen Bohu. V úplné odloučenosti od vši každodennosti, ve styku s ním a v odříkání mají všechny věci opět dostat svůj správný řád, svou pravou hodnotu, aby zrak duše prohlédl a začal opravdově vždy a všude poznávat a zakoušet blízkou přítomnost svého Boha a podle této zkušenosti se naučil rozpoznávat všechny podoby a úklady nepřítelů. Jedině uprostřed samoty, zbavené tolika tak snadno dosažitelných příležitostí ke klamnému potěšení a k zahlušujícímu prázdnému rozptýlení, má duše pojednou mnohem blíže ke svému Bohu a může nečekaně okusit a docenit jedinou pravou radost, kterou uprostřed světa tak dlouho přehlížela. Mnohé z toho, co se ti dosud je-

nilo tak samozřejmé a přímo nevyhnutelné, dokážeš odhalit teprve v odloučenosti samoty jako zbytečnou a zotročující prázdnotu.

Samota je ovšem pro tebe také vzácnou příležitostí k setkání se sebou samým. Tvůj kritický duch zbavených všech svých oblíbených objektů a příležitostí se může konečně věnovat obtížnému úkolu poznat sám sebe. Bez pravdy o sobě nepoznáš pravdu o Bohu ani o svých bližních. Musíš také dobře rozpoznat, kdo je pánem tvé osobnosti, abys mohl její vládu vrátit na správné místo. Tělo podrobené postní kázni ztrácí své opory, jimiž se snaží prosadit svou nadvládu nad tvým duchem. Musí se jednou přesvědčit, že jeho smysly a žádostivostí nemusí mít vždy hned všechno, na co si navykly a co tak samozřejmě a neodbytně požadují. K pravdě o tobě patří především poznání, do jaké míry se shoduje tvá vůle a kompas tvého svědomí s vůlí a kompasem tvého Otce a Stvořitele.

Vstoupit na čas do samoty s Bohem vyžaduje pevné rozhodnutí a radikální krok. Dodej si odvahy. Nenacházíš-li u sebe dosti síly, obrať se na Božího Ducha. Ten, který tě k sobě do samoty zve, pomůže ti také, abys konečně překročil sám sebe. *Řekni Pánu: Jsi mé útočiště, můj Bůh, v něhož doufám.*⁽⁵⁾

Ani to nejdůvěrnější setkání s Bohem tě ovšem nezabaví útoků, které ti připravuje tvůj odvěký nepřítel. Uvědom si při této příležitosti, že před jeho útoky nejsi nikdy a nikde bezpečný. Spíše musíš počítat s tím, že i v samotě znásobí své úsilí, aby tě připravil o její ovoce. To, že si svůj dům vyčistiš a vyzdobíš, je pro něho velkou provokací⁽⁶⁾. Aby tě na tuto skutečnost upozornil, dovolil Pán, aby Zlý i k němu přistoupil. Mohl ho zapudit již při prvním pokusu, ale přesto ho nechává, aby předvedl a vyzkoušel si své osvědčené lsti. Jak vidíš, vyčerpal je velice rychle: tělesné požitky, lidská sláva, moc a bohatství, to je v podstatě vše, čím disponuje. Ovšem všechny jeho skrz na skrz prohrané nabídky sledují jeden jediný poslední cíl: aby tě přivedl mezi své ctitele a aby ses mu *klaněl*. Dobře si uvědom, že každý sebemenší ústupek jeho svodům znamená krok od služby Nejvyššímu a Nejsvětějšímu zpět k modloslužbě a adoraci satana, a tedy počátek návratu do otroctví, ze kterého tě Ježíš přišel svou smrtí osvobodit.

Neustupuj proto nikdy od svého Pána a *nepřihodí se ti nic zlého*. Vyzývej jeho jméno. On, který sám na sobě zakusil a ještě zakusí ďáblovu pokoušení, *tě vyslyší a bude při tobě v tvé tísní. On je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vyzývají. Vždyť každý, kdo bude vyzývat jméno Páně, bude zachráněn.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Fil 2,7; ⁽²⁾ srov. Jan 1,29; ⁽³⁾ Řím 10,3;

⁽⁴⁾ Postní preface; ⁽⁵⁾ resp. žalm 91; ⁽⁶⁾ srov. Mt 12,45n

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 26,4-10

Mojžíš řekl lidu: „Kněz vezme z tvé ruky koš a položí jej před oltář Hospodina, tvého Boha. Ujmeš se slova a vyznáš před Hospodinem, svým Bohem: ‚Můj praotec byl potulný Aramejec, sestoupil do Egypta a přebýval tam v malém počtu osob jako přistěhovalec. Ale stal se tam národem velikým, mocným a početným. Egypťané však nás týrali, sužovali a podrobili tvrdému otroctví. Tehdy jsme křičeli k Hospodinu, Bohu našich otců, a Hospodin slyšel náš hlas, viděl naši bídu, lopotu a útlak. Hospodin nás vyvedl z Egypta mocnou rukou, napřaženým ramenem, šířil velký strach a působil znamením a divy. Přivedl nás na toto místo a dal nám tuto zem, zem oplývající mlékem a medem. Nyní hle – přináším prvotiny plodů půdy, kterou jsi mi dal, Hospodine!‘ Položíš koš před Hospodinem, svým Bohem, a pokloníš se Hospodinu, svému Bohu.“

2. čtení – Řím 10,8-13

Bratři! Co říká Písmo? ‚Blízko tebe je to slovo, máš ho v ústech i ve svém srdci‘; to je slovo víry, které hlásáme. Jestliže tedy ústy vyznááš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Víra vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse. Písmo přece říká: ‚Žádný, kdo v něho věří, nebude zklamán.‘ Není totiž žádný rozdíl mezi židem a pohanem: všichni přece mají jednoho a téhož Pána a ten je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vyzývají. Vždyť ‚každý, kdo bude vyzývat jméno Páně, bude spasen‘.

Evangelium – Lk 4,1-13

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. Ty dny nic nejedl, a když uplynuly, vyhladověl. Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se z něho stane chléb!“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: ‚Nejen z chleba žije člověk.‘“ Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném

Pokračování na str. 13

Luisa Lateau (1850–1883)

Prorokyně pro naši dobu

Duchovní cesta Luisy Lateau, stigmatizované Belgičanky, která trvala právě 33 let, je zcela mimořádná. Ve století, kdy člověk začal uctívat především materiální statky, probudil Bůh prostou švadlenu, aby zázrakem jejího života slavnostně potvrdil existenci nadpřirozena. Biskup Dechamps, belgický primas, řekl: „Bůh chtěl postavit Luisu jako maják uprostřed vln této rozjítřené doby.“

Svěřit se zcela Prozřetelnosti

Pro naše současníky by měly být velkou inspirací tři touhy, jimiž je poznamenán život Luisy Lateau: postavila Boha spontánně do středu svého života; chtěla stát plně ve službách svým bližním; chtěla pomáhat své Matce Církvi.

Sledujme nejprve její cestu až do jejího vnitřního spo-

něna před utonutím. Od té doby učila paní Lateau své dcery svěřovat se s plnou důvěrou Boží prozřetelnosti a modlit se k Bohu s vřelými díky. Ve věku deseti let mohla Luisa při prvním svatém přijímání darovat Ježíši celý žár své předčasně zralé duše. Slíbila mu, že bude žít vždy jako „dobrá katolička“. Od té doby začala rozjímat sama od sebe o ošklivosti hříchu a o umu-

Luisa Lateau (1850–1883)

jení s Bohem. Rozhodující roli v jejím životě sehrála skutečnost, že se narodila v katolické rodině. Její otec byl chudý dělník a zemřel v roce 1850 na neštovice. Zanechal po sobě těžce nemocnou vdovu a tři hladová malá děvčátka. Nejmladší Luise bylo sedm a půl měsíce a rovněž se nakazila strašnou nemocí svého otce. Bez lékařského ošetření by byla zemřela, ale Bůh poslal dobrého samaritána, který zachránil tři děti a jejich matku. Ve věku jednoho a půl roku byla Luisa zázračně zachrá-

čení našeho Pána Ježíše Krista. Kdykoliv končila svou modlitbu, přijímala vždy dobrá praktická předsevzetí.

Předurčená, aby na vlastním těle nesla obraz Ukřižovaného

V prosinci 1867 byla přijata do třetího řádu sv. Františka. Při té příležitosti zaznamenala do svého sešitu modlitbu sv. faráře Arského: „Můj Bože, když můj jazyk nemůže říkat, že tě miluje, chci, aby to moje srdce opakovalo každým svým úderem.“

Od té doby se mělo pro mladou terciářku všechno od zá-

kladu změnit. Několik dní nato byla při rozjímaní křížové cesty ve farním kostele uchválena třetím zastavením. Ježíš ji svým prvním pádem dával najevo, že není dostatečně milován. Luisa musela na jeho výtku odpovédět celým zárem své duše, protože následující první pátek v měsíci lednu 1868 obdaroval Ježíš tuto duši pěti ranami svého umučení a pověřil ji, aby trpěla a modlila se za Církev. Po třech měsících se tyto rány projeví prvním krvácením na čele, na hrudi, na pravém rameni a byly viditelné i na rukou a na nohou. Později k tomu přibýly i rány po bičování.

Až do své smrti, tedy 15 let, byla Luisa každý pátek v extázi a prožívala strašné utrpení našeho Pána. Dr. Imbert Gourbeyre, který byl uchvácen jasnou tváří mladé dívky, vydává toto svědectví: „Ještě nikdy ve svém životě jsem něco tak krásného ne spatřil. Člověk nemůže od této bytosti odtrhnout pohled... a je majestátem Neznámého tak drcen, že musí nedobrovolně před tímto majestátem sklonit svá kolena.“

Eucharistie jako jediný pokrm

Bůh však chtěl ukázat ještě další divy, aby probudil našeho ducha, který se stal příliš materialistickým. Aby nám připomněl, že sám Kristus se nám v hostii dává za pokrm, dovolil Bůh, aby Luisa žila zcela normálně dále, ale aby ani nejedla, ani nepila. Od 31. března 1871 se sytila jen „Chlebem andělů“, a to po dobu posledních dvanácti let svého života. I sebemenší sousto nebo doušek vody její tělo s velikými bolestmi ihned zvrátilo. Jakmile však mohla ráno přijmout svaté přijímání, cítila se tak dobře, že měla dost potřebných sil, aby vykonávala těžké domácí práce. Stávalo se, že protestanti, kteří k ní přicházeli jako skeptikové, vraceli se domů s přesvědčením, že Kristus je skutečně přítomen v Eucharistii, když viděli Luisu po svatém přijímání v extázi.

Dar rozpoznávat svaté skutečnosti

Ve století, ve kterém se všechno svaté odhazovalo, měla Luisa ukázat něco neobyčejného: dokázala rozeznávat, co je svaté a co ne. V čase extáze nevníkala Luisa nic z okolního hmotného světa. Ale stačilo, aby byly do její blízkosti přineseny devocionálie, jako svěcená voda, růženec, medailka, obraz, a ihned je chtěla s andělským úsměvem uctívat. Bylo naprosto vyloučeno uvést ji při tom v omyl. Jednou k ní přišel kněz se dvěma hostiemi, z nichž jedna byla konsekrovaná a druhá nikoliv. Luisa byla právě v extázi. Na první hostii vůbec nereagovala, zatímco při druhé okamžitě poklekla, pozvedla ruce a se zářícím úsměvem přijala svaté přijímání. Byla si vědoma, že je jen bezvýznamný tvor, a vložila celý svůj život do Božích rukou. To ji vedlo k výpovědi: „Jen on ví přesně, co potřebujeme. Je lepší nechat jeho, aby nás spravoval, protože když jsme tvrdohlaví a trváme na tom, co chceme mít, vyprošujeme si často nůž, abychom se s ním pak pořežali.“

Dar soucitu

Mystický život Luise Lateau nijak nebránil v tom, aby se dala do služeb svému okolí, které potřebovalo její náklonnost a útěchu. Od útlého mládí měla velký soucit s trpícími a nemocnými. Jeden její komentář: „Protože maminka byla často venku a já jsem byla ještě malá na to, abych šla do práce, chodila jsem k jedné staré paní. Bylo mi tehdy 7 nebo 8 roků, ale mohla jsem staré paní pomáhat v domácnosti.“

Když jí bylo 11 let, poslala jí matka jako služku k jedné nemocné selce, které bylo již 78 let. Když Luisa obsloužila krávy a vyčistila stáj, vyvedla dobytek na pastvu a posloužila staré paní, stávalo se často, že ještě v noci bděla u nemocných.

Během epidemie cholery v roce 1866 prosila Luisa stále mat-

ku, aby směla ošetřovat nemocné, od kterých jejich blízcí příbuzní utíkali, aby se nenakazili. Luisa měla jasnou předtuchu, že Bůh požehná jejímu konání.

Tři měsíce ošetřovala šestnáctiletou dívku nemocnou cholerou; někdy nespala tři dny a tři noci. Když pak bděla u mrtvých, bylo ji vidět, jak se svou sestrou vozí rakve na káře na hřbitov. Umíme si představit, že této ošetřovatelce, která byla trpícím tak blízko, kladli příbuzní a lékaři, kteří obdivovali její ošetřovatelské umění, otázky. Říkala: „Raději bych sama trpěla, než viděla druhé, jak trpí.“

Dar doprovázet a těšit

Když zůstala od roku 1876 upoutaná na lůžko, věnovala se četným návštěvníkům, kteří přicházeli, aby prosili o radu anebo se svěřovali jejím modlitbám. Počet lidí, kteří ke stigmatizované přicházeli, se odhaduje na 20 000. Její farář Abbé Niels dostával každý týden na 200 žádostí. Nikdo neopouštěl Luisu, aniž by se necítil lépe. Zde je svědectví paní Madelierové, která Luisu navštívila: „S jakou odvahou, a radostí a mírem v srdci jsem od ní odcházela!“

Abbé Niels, který vedl deník, jenž má rozsah 6000 stran a v němž popsal přesně svoji omilostněnou farnici, řekl: „Obdržel jsem mnoho dopisů, které vyprávěly o uzdraveních a obráceních, ale nemám čas, abych na ně odpovídal.“

Kdybychom jen věděli, co je to kněz...

Třetím základním pilířem, na kterém spočíval život Luisy Lateau, byla věrnost, s jakou setrvala na cestě, která byla Církvi po staletí svěřena. Podívejme se na moudrost mystičky, která chodila do školy jen pět měsíců: „Bojím se iluzí a klamů ďábla, a proto se dávám vést svým zpovědníkem a duchovním vůdcem.“

Luisiným postojem nám chtěl Bůh sdělit znovu své učení o kněžské službě, na kterou

BISKUPSKÉ SVĚCENÍ V LITOMĚŘICÍCH

V sobotu 28. února 2004 přijme biskupské svěcení P. Mgr. Pavel Posád, který byl 24. 12. 2003 Svatým otcem jmenován novým litoměřickým biskupem.

Narodil se 28. 6. 1953 v Budkově u Třebíče. Pochází ze sedmi sourozenců, nejstarší bratr zemřel ve věku dvou let. Rodiče pracovali v zemědělství. Po maturitě na gymnáziu v Moravských Budějovicích studoval teologii v Litoměřicích a 26. 6. 1977 byl v Brně vysvěcen biskupem Josefem Vranou na kněze pro brněnskou diecézi.

Po tři roky byl kaplanem v Pozořicích, potom v Brně-Židenicích a v Lomnici u Tišnova. Od roku 1980 působil jako farář v Ratiškovcích u Hodonína. Po dvou letech byl na žádost tehdejší státní správy přeložen do pohraniční farnosti Drnholec, okr. Břeclav. V roce 1989 byl ustanoven duchovním správcem v Třešti a po pádu komunistické totality se stal farářem u sv. Tomáše v Brně. Po třech letech byl jmenován spirituálem olomouckého Arcibiskupského kněžského semináře. Kromě výchovy bohoslovců se věnuje trvalé formaci kněží a stálých jáhnů brněnské diecéze. Vede duchovní cvičení laiků (exercicie). Jedenáct let byl členem kněžské rady. Je členem komise České biskupské konference pro kněžstvo.

Svěcení nového biskupa budou přítomni i redaktori Světla. Všechny čtenáře vyzýváme, aby novému pastýři poslali velkou kytki modliteb a obětí.

naše společnost začala špatně nahlížet. Aby nám připomněl, že kněz je posvěcená osoba, která se musí těšit veliké úctě, připustil Ježíš, aby kdykoliv uprostřed extáze, když kněz chtěl, byla její kontemplace přerušena a ona se ihned vracela do normálních podmínek. Někteří kněží používali této své moci, ačkoliv tím Luisa velice trpěla. Nebyla tím však dotčena, nýbrž řekla: „Ó, kdybyste jen vě-

děli, kdo to je kněz, jak velice byste ho respektovali!“

Stigmaty jí Bůh svěřil úkol obětovat se za Církev. V té době se šířil mezi katolíky modernismus, jak to vyjádřil již Pius X. Tak jak narůstalo ohrožení Petrovy lodičky, narůstalo i Luisino utrpení. Tak tomu bylo, když v roce 1870 piemontské oddíly obsadily Řím a učinily papeže svým zajatcem. Nebo když v roce 1871 se stal klérus obě-

Luisin rodný dům

tí strašného pronásledování ze strany pařížské Komuny. Když v Německu v roce 1873 začal tzv. kulturní boj, hledalo mnoho katolíků u mladé dívky z belgického Bois-d'Haine duchovní útěchu. Ve své vlasti obětovala Luisa své krvavé křížové cesty, aby zabránila odkřesťanštění obyvatel a útokům liberálů proti katolické nauce.

Proces blahorečení dělá malé pokroky

Stigmatizovaná Luisa Lateau měla v hluboké míře právě tu důležitou ctnost, která sebevědomé současné společnosti schází: pokoru. Luisa, která byla ve svých slovech strážlivá a zdrženlivá, brala na sebe doma i mimo dům ty nejnevěděnější úkoly. Nejdříve chtěla před domácími svá krvácející stigmata zatajit. „Věhlas“, který jí stigmata přivodila, jí byl velmi nepříjemný. Marně prosila biskupa v Malines, aby se směla ukrýt v klášteře. Každý den prosila Boha, aby ukončil tyto viditelné charismatické projevy. Na konci svého života velice trpěla tím, že je své sestře na obtíž.

Velice chtěla, aby její tělo nezůstalo po smrti neporušené, a proto řekla: „Prosila jsem Boha, aby to bylo se mnou jako s ostatními lidmi.“

Když prohlížíme sešity, ve kterých jsou svědectví návštěvníků, kteří přicházeli do Bois-d'Haine, najdeme zde případy zranění, nemocí, bezesných nocí, manželských problémů a všeho, co se týká práce, s takovými problémy se lidé velmi úspěšně obraceli na Luisu.

V roce 2003, když se blížilo 120 výročí její smrti, proces jejího blahorečení se podivuhodně „přibrzdil“, místo aby to byl důvod k jeho uspišení. Proč? Jediná odpověď spočívá v tom, že Luisa, která nechtěla být nikdy v roli „hvězdy“, chce svou přímluvu uskutečňovat raději „zcela diskrétně“.

Z Maria heute 11/2003
přeložil-lš

Pokoušení

Pak byl Ježíš vyveden od Ducha na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl. Tu přistoupil k němu pokušitel... (Mt 4,1-11)

Zážitek při křtu v Jordánu byl uchvacující. Nyní vede Duch Ježíše do samoty. Musí se zcela odevzdat lásce svého nebeského Otce. Nedbá vůbec o jídlo a pití, žije jen v Bohu a noří se do slávy božské Trojice. Právě v tu dobu přichází pokušení. Protože Duch Boží vstupuje do cesty Božímu nepříteli. V době, kdy se Kristus stal člověkem, dochází i svým způsobem k vtělení satana, který byl nejdříve duchové podstaty a později začal vystupovat proti Bohu v lidské podobě v posedlých. Slova o Otcově zalíbení vyvolala Zlého z jeho propasti, na které spočívá Otcova kletba. Kristus stanul na zemi jako prostředník mezi nebem a peklem. Nyní, v blízkosti nepřítelů, je zůstaven své lidskosti a pociťuje hlad.

První pokušení chce využít tohoto slabého místa: *Jsi-li Boží Syn, poruč, ať se toto kamení stane chlebem.* Ježíš má využít své božství, aby se vyhnul tomu, co je lidské. Má si ulehčit, aby jeho lidský život nebyl tak obtížný jako náš. A až půjde k lidem, má jim také ulehčit život a zajistit hmotné bohatství a uspokojování tělesných potřeb. Materialismus byl vždy pokušením pro člověka. Pak je hospodářství důležitější než náboženství, hmota důležitější než duch. Pak se člověk stává jen člověkem hroudy a zanedbává dech, který mu Bůh vdechl. Stane se zajatcem země, místo aby se dal uvést do svobody Božích dětí. Končí pádem do propasti, ačkoliv má povolání do výšin. Je to obrat k satanovi a tím odvrát od Boha. Tomu odpovídají Ježíšova slova: *Ne samým chlebem žije člověk, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.* Jistě, člověk potřebuje také chléb. V pravý čas udělá Ježíš dokonce zázrak, aby zajistil chléb. Ale to

musí být podřízeno Božímu slovu. On, Kristus, je sám vtělené Boží Slovo. Přišel proto, aby lidem toto slovo přinesl. Chce utišit ten nejhlubší lidský hlad, hlad po Bohu. Boží slovo je světlem ve tmách, životem ve smrti, je to ukazatel cesty s opravdovým proměněním nikoliv kamenů na chléb, nýbrž pozemského člověka na Boží dítě. To je jeho poslání, kterému dostojí. Proto říká k ďábelskému pokušení jasné a rozhodné NE.

Druhé pokušení sahá výše. Chce udělat z Ježíše pokušitele. Má pokoušet Boha tím, že bez důvodu žádá o zázrak. Kristus později nebude zázraky odmítat. Ale nepotřebuje je pro senzací, nýbrž aby doložil, že jeho slova jsou Boží slova. Satan

Zbytky kláštera Svatého kříže na Hoře pokušení

ho ponouká, aby jako Boží Syn zneužil svou božskou moc. Má se nechat nést rukama andělů a tak se ukázat lidu. Ale on má žít mezi lidmi jako jejich bratr. Zázrak musí zůstat něčím mimořádným a nesmí se stát zcela obyčejným způsobem, jakým se Kristus zjevuje. Lid má uvěřit a nikoliv prožívat podíváním. Má slyšet Boží slovo a nikoliv běhat za senzacemi. Má

se naučit v prosté víře všedního dne sloužit Bohu a nikoliv dělat z mimořádného podstatu náboženství. Má se v nebezpečích života svěřit Boží ochraně a stavět na jeho pomoci. Jinak by byla životu odňata jeho vážnost a Bohem chtěná tíže. Náboženství by se stalo Božím posluhování člověku a nikoliv službou člověka Bohu. Bylo by to převrácení Božího řádu. Byl by to pokus navádět Boha, aby odstoupil od své svaté vůle, tedy neuvěřitelná věc: pokušení Boha. Proto Ježíšova odpověď zní: *Nebudeš pokoušet Pána Boha svého!* Bůh je Pán, nikoliv sluha lidí. Proto se musí člověk řídit podle vůle Boží a nikoliv Bůh podle lidských přání. Bůh zůstane vždy Bohem a člověk člověkem. Kristus nepřišel, aby se na tomto vztahu něco měnilo, nýbrž aby to ukázal v pravé velikosti a svatosti a tím zvrátil nepořádek a zmatek, který přinesl ďábel, a obnovil Boží řád.

Třetí pokušení apeluje na chuť po moci. Podle Boží vůle má Ježíš bezmocností kříže zlomit moc viny. Satan se ho pokouší navést, aby podlehl démonu moci a v důvěře v pozemskou moc uvedl do pohybu sebevykoupení lidstva. Boží království není koncentrace pozemských říší na pozemské nadvládě. Izraelské vidiny o pozemské moci nejsou Boží cestou. Při pokušení v ráji nechtěli lidé uznat své hranice, nýbrž chtěli být jako Bůh. Vystupňování moci překračuje

meze až k touze po všemohoucnosti, tedy k hříšnému přání být roven Bohu. Lidská moc je člověku dána Bohem a má sloužit službě Bohu. Když se moc vymaní ze své závislosti na Bohu, takže již nepochází od Boha, neřídí se již Boží vůlí a nemá za cíl Boží oslavu, stává se demonickou a končí bezmocností a zavržením. Nevzdává Bohu slávu, protože ho neuznává jako původce a pramen veškeré moci. Proto se Pánu neklaní jako všemocnému Bohu, nýbrž zůstává obdivovatelem své vlastní lidské moci. Zbožšťuje se, dělá ze sebe to, co je vyhrazeno pouze Bohu, proto se stává protibohem.

Ježíšova odpověď je jasná: *Jdi mi z očí, satane! Jenom Pánu Bohu se budeš klanět a jemu vzdávat božskou poctu!* Lidské panování je omezeno na zem. Je jen tehdy oprávněné, když slouží Bohu. Není-li v Božích službách, znásilňuje zemi i člověka. Jen moc v službě Bohu je dobrá a požehnaná. Samozvaná moc je zlá a stává se kletbou. Za každým pokušením, i pod zdáním dob-

Sv. Martin Zillis:
Pokušení chleba

rého, skrývá se Bohu nepřátelská bytost satana. Proto ono jasné: *Jdi mi z očí, satane!* Kristus má svoji moc od Otce. Používá ji ve službě Otci a osvobozuje člověka od znásilnění mocí satana a přivádí ho tak k zpět ke svobodě moci Boží. Pokušení končí odvržením satana a příchodem andělů, jejichž vůdce Michael svrhl satana se slovy: *Kdo je jako Bůh?*

Z Ewig 7-8 přeložil -lš-

Bůh se nenechá posmívat (Gal 6,7)

Za druhé světové války v jednom hostinci v blízkosti letiště v Marienfeld seděli vojenští letci a hovořili ve stísněné náladě o svých dvou kamarádech, kteří přišli o život, když v jejich letadle ve výšce 3000 m vypukl požár. Pilot a pozorovatel neměli ani čas, aby vyskočili s použitím padáku. U vedlejšího stolu seděli dělníci z továrny na nábytek a s nimi Otto Luedecke, který byl stranickým funkcionářem NSDAP. Luedecke se zamíchal do rozhovoru: „Měli krásnou smrt, ušetřili si kněžoury.“ Luedecke byl v celém okolí znám jako provokatér a nevynechal žádnou příležitost, aby dal najevo svou nenávisť vůči církvi. Ten večer už byl trochu podroušený.

Letci jeho poznámku přešli mlčením, jako by ji neslyšeli. Jeden z vojáků pokračoval: „Myslím, že kamarád Pulitsch měl nějaké tušení. Minulou neděli byl v kostele u zpovědi a u přijímání. I když jsem to nemyslel zle, utahoval jsem si z něho. Dnes mě to mrzí. Z náboženských věcí si člověk nemá dělat posměšky.“

Otto Luedecke poznamenal: „Opravdu si myslíte, že mu narostla andělská křídla? Tak bacha, hoši, ať mu to peří neodřete, až se s ním v oblacích potkáte.“ Luedeckovi společníci zůstali zaraženi. Každého jiného by z lokálu vyhodili, ale z tohoto stranického funkcionáře měl každý strach. Jejich ledové mlčení Luedecka podráždilo. Otočil svou židli ke stolu letců, ale ti jeho společnost ignorovali. Dál vedl své urážlivé řeči a dostal se až k svátosti umírajících. Tu jeden z vojáků poznamenal: „I vaše hodinka jednou udeří a budete rád, když u vás bude s útechou stát farář.“ Ateista se zasmál: „To neznáte Ottu Luedecka. Spíš si ukousnu jazyk, než abych zval k sobě kněžou.“

Vojáci se zvedli, zaplatili a odcházeli. To byl olej na jeho oheň. „Nechcete na cestu poslední po-

mazání?“ Vrátil se zpátky ke svému stolu a jeho společníci se snažili řeč odvést na jiné téma. Ale on vzal ze stolu lahvičku s kořeněným olejem, namazal si oči, uši, nos. „Tomu se říká pomazání před velkou cestou, ne?“ Přítomní, ačkoliv to nebyli horliví katolíci, zbledli a naplnil je pocit hrůzy. Hostinský, který dosud potlačoval svoji nevoli, ztratil trpělivost, udeřil pěstí do pultu a vykázal Luedecka ven. Ten namočil prsty do piva, postříkal hostinského a prohlásil. „Máte moje požehnání!“ Bez pozdravu opustil lokál, kde zavládlo hrobové ticho, které rušil jen zvuk startující a odjíždějící motoroky.

Luedecke ten večer domů nedejel. Blízko jeho bydliště byla nalezena jeho mrtvola. Smrt zřejmě způsobil náraz do stromu v aleji, ačkoliv ani na stromě, ani na motorce nebyly stopy po srážce. Jeho tvář byla roztráštěna k nepoznání, brada hluboce zaražena do hrdla. Nejstrašnější bylo, že na okraji silnice ležel jeho ukousnutý jazyk.

Pohřbu se zúčastnili jen nejbližší příbuzní a několik málo lidí. Řeč nad hrobem držel stranický funkcionář. Při formálních slovech: „Odešel jeden z našich nejlepších“ se jeden starý sedlák nezdržel a poznamenal: „Jak tedy musí vypadat ti ostatní?“ Řečník si dovilil zabloudit dokonce k biblickému textu a řekl: „Kdo z vás je bez viny, hod' první kamenem.“

Tu se stalo něco nečekaného. Jedna žena vykřikla, uskočila stranou a ukázala na náhrobek vedle otevřeného hrobu. Náhrobek se skácel, spadl do hrobu a přerazil rakev. Byl to náhrobek Luedeckovy matky. Přítomní se pokřikovali a beze slova ve chvatu opouštěli hřbitov.

Celý případ vyšetřovalo gestapo. Hrobník kamenný pomník správně vyztužil, nedošlo k žádnému sesunu ani otřesu půdy. A přece nějaká fyzická síla musela vyvést náhrobek z rovnováhy. (Wilhelm Außermann, Wiener Kirchenblatt 1955)

Z Ewig 7-8 přeložil -lš-

DVA ZAJATÍ VIETNAMCI PROHLÁŠENÍ ZA „PRONÁSLEDOVANÉ MĚSÍCE ÚNORA 2004“

Mezinárodní společnost pro lidská práva spolu s evangelickou agenturou „Idea“ prohlásily Siu Benga (39) a Siu Be (46) za „Pronásledované měsíce února 2004“. Oba byli v lednu 2002 odsouzeni do vězení za údajné organizování ilegálního vystěhovalectví pro etnické menšiny.

Ve skutečnosti se tito muži účastnili na demonstraci za propuštění dvou evangelických pastorů. Policie proti demonstrantům brutálně zasáhla a zajala na 200 osob, mezi nimi 60 evangelických pastorů. Pak uzavřela v regionu všechny kostely a nutila křesťany brutálně k návratu k přírodnímu náboženství, provádění jeho rituálů a pití krve obětovaných zvířat. Několik křesťanů bylo ubito k smrti.

Mnoho takto pronásledovaných uprchlo do Kambodže a skrývali se v lesích, mezi nimi i Siu Beng a Siu Be. Kambodžská armáda je však vydala zpět do Vietnamu, kde byli zbiti a odsouzeni do vězení.

VE VIETNAMU POVOLENO TEOLOGICKÉ STUDIUM

V kněžském semináři Stella Maris v Nha Trang bylo zahájeno dvouleté studium teologie určené pro pozdní povolání a pro ty, kteří z nějakých důvodů nemohli dokončit své teologické vzdělání. Po absolvování tohoto studia obdrží seminaristé kněžské svěcení a budou k dispozici svým biskupům. Do kurzu budou zařazeni také kněží, kteří byli vysvěceni v podzemí, ale jejich teologická příprava byla nedostatečná. Tak budou moci vykonávat řádně kněžskou službu.

Úkon plného sebeodevzdání

Podle vnitřní řeči k Donu Dolindu Ruotolovi, knězi z Neapole, který zemřel v pověsti svatosti

Ježíš hovoří k duším:

Proč se necháte tak snadno znepokojit a zmást? Přenechejte mi své starosti, a všechno se uklidní. V pravdě vám říkám, že každý důvěryplný akt, kterým se mi úplně odevzdáváte, přináší s sebou ten účinek, který si tak přejete a který řeší vaši trnitou situaci.

Odevzdat se mi neznamená znepokojoval se, mít úzkost a zoufat si a pak teprve se obrátit na mě v modlitbě, abych vám pomohl.

Odevzdat se mi znamená spíše – zavřít klidně oči své duše a přenechat mně, abych vás přenesl na druhý břeh, jako nese matka v náručí své spící dítě.

„Ty se postarej!“

Máte spočívat v mé náručí se zavřenými očima. Když se příliš soužíte, obdržíte málo milostí. Jestliže naopak vaše modlitby jsou dokonalé sebeodevzdání, pak obdržíte mnoho milostí. Vy se v utrpení modlíte, abych se vás ujal, ale jen přesně tak, jak vy si to představujete. Vy se na mě sice obracíte, ale chcete, abych se řídil podle vašich představ. Jste jako nemocní, kteří žádají o lékařské ošetření, ale chtějí předepisovat lékaři, jak to má udělat.

Tak to nedělejte, ale modlete se tak, jak jsem vás to naučil v modlitbě *Otče náš: Posvět se jméno tvé!* To znamená: Ty buď oslaven mojí nouzí a mámi těžkostmi.

Přijď království tvé. To znamená: Přijď všechno k tvému království v nás a ve světě. *Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi,* to znamená: využij této mé záležitosti, jak je to pro věčný i časný život nejlepší. Když mi opravdu říkáte *Bud' vůle tvá* nebo *ty se postarej,* pak se vás ujímám se vši svou všemohoucností a vyřeším vaše nejtěžší situace. Když vidíš,

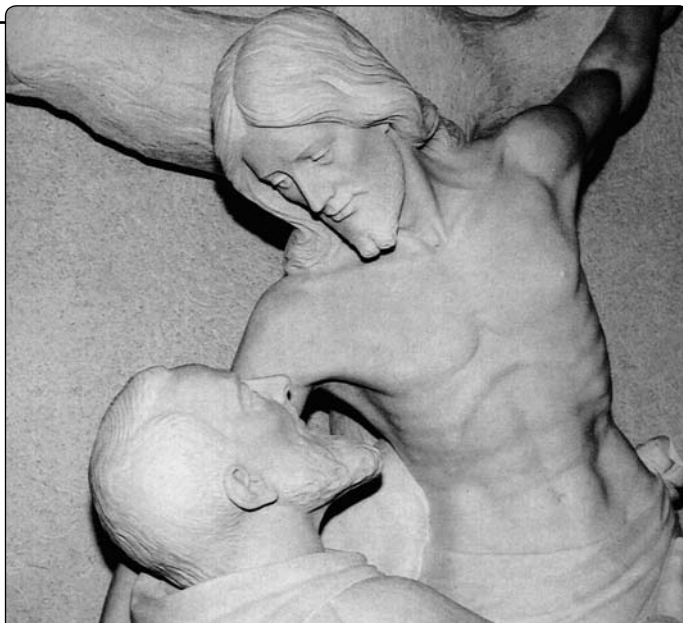
že se zlo stále zhoršuje, místo aby se situace zlepšovala, neznepokojuj se kvůli tomu. Zavři opět oči své duše nebo svého srdce a řekni mi v plné důvěře:

„Bud' vůle tvá“ nebo „Ty se postarej, Pane!“

A já vám pravím, jako lékař se postarám a zasáhnu s veškerou svou mocí a udělám i zázraky, když to bude nutné. A když vidíš, že tvůj stav jako „nemocného“ se zhoršuje, neznepokojuj se, zavři oči a řekni mi:

„Ty se postarej,“ a já ti slibuji: Postarám se!

Starosti a znepokojeování kvůli následkům nějaké věci, snaha „sám něco vymyslet“, „sám něco udělat“ je proti skutečnému sebeodevzdání. Je to jako u dětí s jejich netrpělivým prošením u matky, aby se postarala o jejich potřeby. Ale když to chtějí děti

Ježíš není nikdy bez kříže a kříž není nikdy bez Ježíše! (P. Pio)

Angelo Bernini: Ukřížovaný a P. Pio, detail mramorového sousoší z kláštera v San Giovanni Rotondo

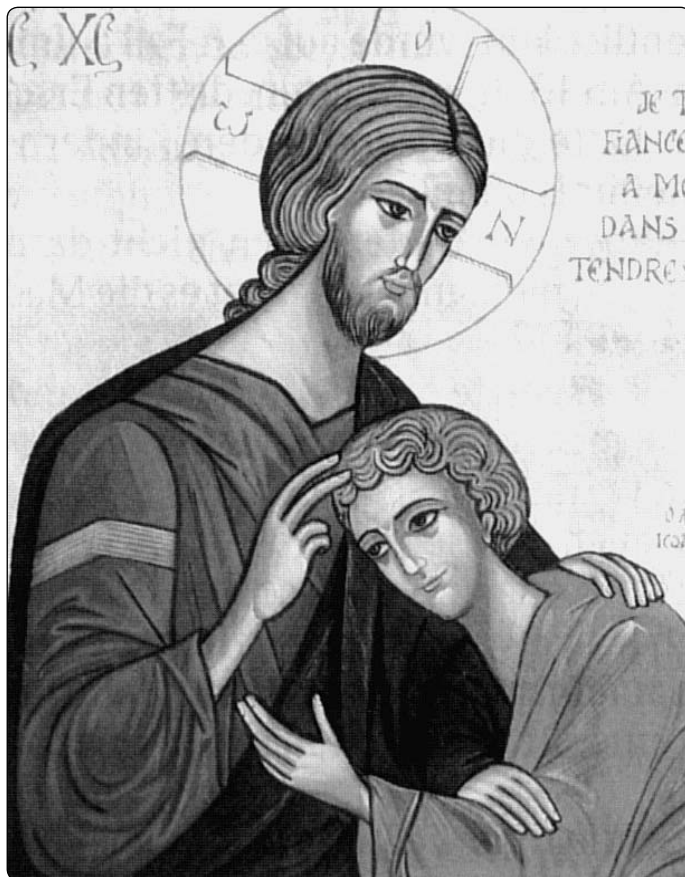
udělat samy, jenom brání matce svými plány, představami a náladami, aby jim prokázala opravdovou pomoc. Zavři oči svého Já a nechej působit mne. Zavři klidně oči a obrať svůj vnitřní pohled na mne a odlož myšlenky na budoucnost jako nějaké

pokoušení. *Spočín klidně ve mně,* věř mé dobrotě a já ti přísahám při své lásce, že když mi ve své situaci řekneš:

„Ty se postarej!“

já se postarám, abych tě potěšil, vysvobodil a vedl. A když tě musím vést jinou cestou, než ty se domníváš, pak ti tu cestu také ukážu. Já vás přece nesu ve své náručí, protože není žádného jiného účinnějšího léku než zásah mé lásky. Ale pamatujte: já se postarám jen tehdy, když zavřete své oči a vnitřním zrakem se obrátíte ke mně, to znamená, když mi budete plně důvěřovat, ano, když mi budete pevně důvěřovat!

Vy nespíte, chcete sami všechno zvážít, promyslet, všechno se dovědět a zařídit, a tak se svěrujete jen lidským silám, svému vlastnímu rozumu nebo ještě hůře – lidem, jejichž zásahu důvěřujete. To staví překážku mým záměrům, které mám s vámi. Jak bych si přál, abyste se mi zcela odevzdali a já vás mohl obdarovat, a jak mě rmoutí vidět vás tak znepokojené a zoufalé. Právě o to usiluje satan, aby vás přivedl do nepokoje a zoufalství, když se odevzdáváte jen lidskému zákroku, a aby tak zabránil

mému působení a mé lásce. Proto důvěřujte mi zcela!

Spočítejte ve mně! Odevzdejte se mi ve všem!

Já vykonám zázraky úměrné vašemu dokonalému sebeodevzdání do mé vůle. Daruji vám poklady milosti, když budete zcela chudí a potřební!

Když však máte nebo hledáte své vlastní zdroje pomoci, pak jste na zcela přirozené úrovni a dáváte průchod jen zcela přirozeným věcem, který dnes často satan přímo nebo nepřímo směřuje s vaším Já, svádí na scesti a ruší.

Jen ten, kdo se odevzdá Bohu, spolupůsobí s Bohem. Když vidíte, že se všechno ještě více zamotává, pak řekněte se zavřenými očima srdce a duše:

„Ježíši, ty se postarej!“

A odstupte od svého Já, protože váš nepokojný rozum to všechno dělá jenom těžší, takže mi nakonec nedůvěřujete. Dělejte to ve všech potřebách správně a obračejte se s důvěrou na mne, a zažijete veliké, trvalé, i když tiché zázraky, které směji být senzaci jen pro vás samotné, a tím posilují vaši pravou důvěru a lásku ke mně.

Já, váš Bůh, se postarám. Ujistuji vás!

Modlete se vždy v tomto postoji a odevzdanosti a sklídíte velké plody vnitřního pokoje a mé lásky. Zdá se vám to nemožné, když slibují, resp. darují milosti své oběti, smíření a lásky, které jsem zajistil svým utrpením na křížích? Zavřete opět oči a modlete se uvnitř z celého srdce:

„Ježíši, ty se postarej!“

Nemějte strach, já se opravdu postarám! Pak budete velebit mé jméno, až se zcela pokoříte! Více než vaše modlitby znamenají úkony důvěry a sebeodevzdání! Myslete na to!

„Ó Ježíši, zcela se ti odevzdávám, ty se postarej!“

-sks- 4/2004

Sedm hřebů do rakve duše (7)

LENOST

Lenost je nemoc vůle, která vede k zanedbávání povinností. V tělesném a duchovním životě nabývá tyto podoby: zahálka, rozmazlenost, nečinnost, odklad naléhavých povinností, chladnost a lhostejnost. Jakožto nemoc duše se projevuje nechutí k duchovním věcem, vlačností v modlitbě, zanedbáváním sebekázně. Leností hřeší ti, kteří vyhledávají jen ilustrované časopisy a nevezmou do ruky knihu, čtou jen romány a nic z knih, které formují světový názor. Lenost se ráda schovává za toleranci a velkodušnost. Schází jí duchovní síla, aby odhalila pravdu a podle této pravdy jednala. Lenost nic nemiluje a nic nenávidí, ničeho se nebojí a v nic nedoufá a setrvává při životě jen proto, protože nevidí nic, za co by stálo zemřít. V ničem se nepředá. Lenost reziví. Jakmile zazní signál konce pracovní doby, nedala by zaměstnavateli ani čárku navíc. Čím více se mezi námi lenost rozmáhá, tím více břemen připadá státu. Lenost je egocentrická. V podstatě je to snaha vyhnout se sociální a duchovní odpovědnosti s vypočítavostí, že se o vše postará někdo jiný. Lench je příživník. Požaduje, aby ho druzí živili a starali se o něho, ačkoliv má dost sil, aby to udělal sám. Vymáhá si výjimečné postavení, protože chce jíst chléb, ale vůbec na něho nevydělává.

Jsou různé stupně lenosti: *Nečinnost a netečnost*, která provádí práci bez potřebné pečlivosti, jen aby to bylo, bez radosti z provedení díla jen proto, aby se vydělaly peníze. *Odklady*, věčné „zítra, zítra, jenom ne dnes“. *Lhostejnost*, odpor ke každé formě úsilí a snažení: lenost se nemusí týkat jen práce tělesné nebo duševní, ale také duchovního pokroku. Zanedbávání zbožných cvičení, zkracování modliteb nebo jejich vynechávání z po-

hodnosti. V nejhorším případě může lenost přivést člověka až k odporu k duchovním věcem. Lenost může přimět člověka ke zlobě, když učí nenávidět ty, kteří hlásají potřebu pokroku v duchovním životě. Stává se roztr-

Symbolické vyobrazení sedmera hlavních hříchů

žitostí, když odvádí srdce a mysl od duchovních věcí k věcem světským, stává se slabostí, když se snaží vyhnout tomu, co je eticky a duchovně obtížné.

Zpytování svědomí se týká vždy té nebo oné formy egoismu. To připadá člověku obtížné, protože je nerad, když je mu

nastaveno nekompromisní zrcadlo. Rádi podvádíme sami sebe tím, že si lichotíme a nadřžujeme. David prosil Pána, aby zkoumal jeho srdce, protože dobře věděl, že by přehlézel své těžké viny, kdyby to dělal sám. Ale sebepoznání přináší svou odměnu, protože sebepoznání kráčí spolu s Božím zjevením. Čím více člověk odhaluje sám sebe, tím více cítí, že potřebuje Boha, tím více to takovou duši táhne k Bohu. Čím méně se člověk zná, tím je komplikovanější. Vědomí, které nikdy nebylo osvětleno sebepoznáním, obsahuje tisíce nesouvisajících motivů a starostí. Tato složitost má svůj základ v tom, že chybí vnitřní osvětlení a věci se nevztahují k jednomu jedinému cíli.

Jakmile je odhalena hlavní chyba a je odstraněn její převlek, který má od povrchního Já, začne charakter růst neobyčejně rychle. Sebepoznání znamená zaměření kritiky od druhých na sebe samého. Když přemýšlíme o cizích chybách, nadýmá se naše Já. Když potlačíme své Já, uznáme svou hlavní chybu, je bližní, který se dříve jevil jako hodný nenávisti, pojednou hodný lásky. Když se zbavíme své pýchy a ješitnosti, získáme na jedinou celý svět přátel.

Ewig 7-8/2000

POHOTOVÝ KOSTELNÍK ZABRÁNIL POŽÁRU

Ve farním kostele Hainburgu na Dunaji (diecéze Vídeň) zabránil pozorný kostelník požáru. Neznámí pachatelé vhodili skrze mříže, které uzavíraly vstup do chrámu, zapálené časopisy na zadní boční oltář. Plameny zasáhly dřevěnou sochu Panny Marie. Dříve než se mohl oheň rozšířit, zasáhal pohotový kostelník. Hasiči už jen dohásili doutnání ohořelých částí. Vnitřek chrámu byl poškozen kouřem a sazemi. V tomto kostele docházelo již v létě k opakovanému vandalismu, proto byl vchod opatřen mřížemi.

Podle Kath-net

NĚMECKÝ PREZIDENT O NÁBOŽENSTVÍ

Ve své řeči k 275. výročí narození G. E. Lessinga prohlásil německý prezident mezi jiným, že veřejný život nemůže být „zónou bez náboženství“. „Náš stát není vůči náboženství nepřátelský a také není beznáboženský. Pokud náboženství nenarušují lidská práva, nesmějí být posuzována rozdílně. To ovšem nevyklučuje přiznání, že naše země je po mnoho staletí křesťansky orientovanou zemí.“ (rv)

Maria a situace ve světě

**Kázání opata Tomáše Niggla 7. prosince 2003
na poutním místě Heroldsbachu (dokončení)**

Poselství z Fatimy se obrací k nám všem katolíkům jako k vyvolenému národu. Vyvolení však znamená také přijetí do služeb, tzn. jasně řečeno: od modliteb věřících katolíků učinil Bůh závislý mír ve světě.

Bez modlitby nám chybí Bůh

Lucie, dosud žijící vizionářka z Fatimy, řekla: „Mnozí, velmi mnozí nechtějí uznat, že hlavní a nejhorší chybou je, že lidé zanechali modlitby, vzdálili se od Boha a bez Boha jim všechno schází. Tak k nim mohu jen zvolat: Usilujte o Krista. On je jediná záruka, že budete moci přežít svůj čas a tuto svou tak velikou nouzi! S růžencem v ruce můžete vyřešit všechny své problémy.“ Tuto modlitbu prosazoval Jan Pavel II., když vyhlásil „Rok růžence“, který skončil 16. října 2003. Do růžence zavedl tajemství světa.

A další záležitost, o kterou jde naši nebeské Matce, je **pokání**, slovo, které mnozí neradi slyší a které děti ve Fatimě tak učenlivě přijaly.

Maria řekla: „Darujte sami sebe Bohu a buďte připraveni při-

nést každou oběť na pokání za mnoho hříchů, které urážejí Boží majestát, aby bylo dosaženo obrácení hříšníků, na odčinění zaklení a jiné urážky, které lidé působí Mariinu Neposkvrněnému srdci.“

Pokání za urážky Boha

Dnes: za nehodná svatá přijímání a okrádání Boha.

Na prvním místě je třeba dělat pokání za urážky Boha. Tyto záležitosti vyjadřují její poslední slova: „Přestaňte už urážet Pána, který už byl tolik urážen.“

Pak následuje jako druhá záležitost obrácení hříšníků, tj. pokání a obrácení. To je možné skrze každodenní modlitbu růžence, na kterém Maria s mateřskou tvrdohlavostí trvá, protože ví, co je ve hře.

Třetí záležitost: pokání za kletby a jiné urážky, kterých se dostává jejímu Neposkvrněnému srdci, zvláště popíráním jejích předností, jimiž ji Bůh vyznamenal: jejího neposkvrněného početí, jejího božského mateřství a jejího trvalého panenství.

Snad není zbytečné poukázat na to, že Fatima byla připravová-

na zjevení anděla, který předpovídal to, co mělo přijít, abychom rostli v třech božských ctnostech: ve víře, naději a lásce.

V Písmu svatém v knize Genesis čteme, že Bůh proklel zemi, nikoliv však člověka, že mu proto země nese trní a bodláčí a musí si v potu tváře dobývat svůj chléb. Tuto kletbu odstraňuje žehnání Církve, používání posvěcených předmětů a svátostí – svěcené vody, svěcených olejů a soli, prosebná procesí do polí, což navíc představuje veřejné přiznání k Bohu, kterého si Bůh obzvláště cení.

Noste medailku sv. Benedikta

Velké pozhnutí a citelná ochrana vychází z benediktinské medailky. Kříž na ní vyznačený je znamením velké důvěry a vnitřní úcty, kterou choval sv. Benedikt (†547) ke svatému Kříži. Pod znamením kříže praskl pohár s jedem, který mu byl podán. Tato ochrana proti nebezpečí Zlého, která jako pravé dědictví benediktinského ducha je v naší zemi vysoce hodnocena, mu připravuje viditelnou porážku. Medailka působí zvláště proti démonickým útokům, pokušením a škodám. Medailku je možno buď to nosit u sebe nebo ji umístit do místností, na dveře, do auta, do stájí a do základů.

Noste zázračnou medailku

Zázračnou medailku ukázala sama Matka Boží v roce 1830 sv. Kateřině Labouré. Nazývá se zázračná, protože s jejím použitím se stalo již mnoho zázraků a obrácení, jako návrat odpadlého pařížského arcibiskupa nebo ukončení morové nákazy v Paříži v roce 1832.

Zpověď – jednou měsíčně

Nezapomínejme, Bůh je milosrdný a vždy připraven odpustit, když k němu ve zpovědi kajícím přijdeme. Je tak milosrdný, že nám dal neděli Milosrdenství. Podle výpovědi sestry Faustyny se v dobré zpovědi opět obnovuje křestní nevinnost. Nověnu k Bo-

Milostná socha Panny Marie v Heroldsbachu

žimu milosrdenství, která začíná na Velký pátek, se však můžeme modlit kdykoliv v roce. Je vhodné modlit se korunku k Božímu milosrdenství ve 3 hodiny odpoledne, v hodinu Spasitelovy smrti. Ani největší hříšník nebude zatracen, když se v hodinu smrti bude modlit korunku k Božímu milosrdenství. A jak velice si Pán přeje, abychom ze všech sil vyprošovali obrácení hříšníků, za které prolil svou nejdražší krev. Uctívajme obraz Božího milosrdenství a modleme: „Ježíši, důvěřuji ti!“

Mariino dítě nezahyne

Odevzdejme Marii svou vlast do vlastnictví a prosme ji, aby naše země zůstala křesťanská a mariánská.

Otázka budoucnosti Evropy je v podstatě otázkou víry, víry v Ježíše Krista, jediného Vykupitele, který je středem vesmíru a dějin (Jan Pavel II.). Bez této společné víry nemáme žádnou budoucnost.

Křesťanské národy mají budoucnost

Představa pluralistické a sekularizované Evropy, kterou spojuje jen hospodářská a vojenská spolupráce a která by jen na této základně chtěla dosáhnout dlouhodobé stability, je po všem tom, co nás dějiny naučily, v nejvyšší míře nepravděpodobná.

Poutní kaple v Heroldsbachu

Je tu jedna základní zkušenost: dějiny světa jsou soudem na světem, to znamená, že národy a kultury trvale kvetou nebo hynou spolu s náboženstvím. Všechny ostatní faktory zůstávají pro rozvoj jako druhořadé. Od doby, kdy Boží zjevení pokročilo až k příchodu Božího Syna, rozhoduje o osudu národů Ježíš Kristus. Tzv. křesťanské národy kvetou nebo umírají podle svého postoje k Ježíši Kristu. Nekřesťanské národy prožívají svou velkou hodinu v setkání s Kristem jako kdysi naši předkové.

Když v národě přibývá lidí, kteří Ježíše prakticky neberou vážně nebo jeho božské synovství a jeho s tím spojenou nezaměnitelnou autoritu odmítají, pak je tento národ ve velkém nebezpečí zániku.

To nebezpečí je tak velké, že kdyby Bůh ve své moci a moudrosti nevybízel k zdrženlivosti, celé lidstvo by již bylo zničeno svými vlastními zbraněmi. To peklo se svými pomocníky připravilo tuto nebezpečnou hru, jak to řekla Matka Boží

v Kerizinen, a pak se obrátila s potěšujícími slovy na všechny, kteří v ni skládají svou důvěru: „Věřte mi, já i nyní vyjdu odtud jako vítěz. Nikdo o tom nesmí pochybovat, že chci darovat mír, pravý mír, který vylučuje všechny spory, násilí a nepořádek onen, mír, ze kterého se rodí radost srdce. Pomáhejte mi svou láskou a svými modlitbami dosáhnout od Boha tohoto míru.“

Mír je svěřen Marii

Tak se potvrzují slova Svatého otce: Bůh svěřil mír Marii, a to jejímu Neposkvrněnému srdci. Ona jako první vykoupěná a předvykoupěná svým neposkvrněným počtetím šlape na hlavu ďáblu, který se domnívá, že již ovládá celý svět a že zvíťazil. Prosme se Svatým otcem: „Maria, shlédni na nás a pomoz nám učinit z našeho života píseň chvály a vděčnosti svatému a milosrdnému Bohu. Důvěrujeme tvému zaslíbení: Nakonec mé Neposkvrněné srdce bude triumfovat! Amen.“

PROTESTY PROTI SERIÁLU

Již samo ohlášení desetidílného seriálu BBC „Popetown“ (Pa-pežovo město), ve kterém je zesměšňován papež a sbor kardinálů a biskupů, vyvolalo vlnu protestů. Televizní komentátor Clifford Longley prohlásil: „Je to prosté: Když tímto způsobem umění urážíš vedení katolické církve, urážíš všechny katolíky, i těch šest milionů, kteří žijí v Anglii. Vystavuješ je veřejně nenávisti, zesměšňování a pohrdání.“ Longley vyzval příslušníky jiných vyznání, aby se solidárně postavili za katolíky. Aktivista za lidská práva James Mawdsley prohlásil, že v případě vysílání přestane platit televizní poplatek a raději půjde od vězení. Své stížnosti poslaly BBC tisíce diváků.

Seriál se měl vysílat již na podzim 2003. Jeho start byl ohlášen na tento rok.

VÝCHOVA PROTI KORUPCI

Katolická církev v Kamerunu zahájila výchovnou kampaň, která má naučit žáky ve školách účtět k veřejnému blahu. Tento výchovný program je zaměřen na boj proti korupci. Podílil se na něm 209 církevních škol ve 23 diecézích a týká se 90 000 žáků a jejich rodičů a učitelů. Podle názorů iniciátorů je možno prostřednictvím žáků zasáhnout i zbytek společnosti. „Během školní doby se formují v životě člověka základní hodnoty a principy, které ovlivňují chování člověka v dospělosti.“ Kamerun byl již dvakrát označen za zemi s nejvyšším stupněm korupce.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

kdybychom měli žít tím skromným způsobem života, jaký vedl Pán, když chodil po Svaté zemi, hlásal Boží království a potřebu obrácení. Všechnu svou radost, potěšení a můžeme říct i zábavu nacházel v jediném: v tom, že plnil vůli svého Otce. Ta mu bylo pokrmem, a to pokrmem vybraným, specialitou.

Životní způsob dnešního člověka se řídí jinými motivy. Apoštol Jan je charakterizoval velmi stručně a velmi výstižně: žádostivost očí, žádostivost těla a pýcha života. Odkud se tato žádostivost bere? Je to dar hada z ráje, který nám ho podstrčil pod záminkou, že budeme jako Bůh. Se stejnou nabídkou přišel svůdce i za Ježíšem a pokoušel se aktivovat u něho tuto trojí žádostivost. Použil k tomu už tehdy něčeho, co se podobá dnešním médiím: ukázal mu názorně všechna království světa. Dnes to má pokušitel mnohem jednodušší. Zařídil si to tak, že může dráždit žádostivost očí, žádostivost těla a burcovat pýchu života kdykoliv, i několik hodin denně takřka v každé domácnosti, a to velmi působivě, barvitě a s promyšleně zvoleným a dráždivým zvukovým doprovodem. Boží Syn ovšem satana k sobě nezval, neusadil se před ním pohodlně, aby se podíval na jeho provokativní nabídku. V našem případě je tomu jinak. Pokušitel rozehrává své scény na naše výslovné přání. Zamýšlejí se katolíci křesťané, kteří tráví hodiny před obrazovkou, jakým pokrmem to vlastně sytí svou duši? Stalo se to pro nás jakýmsi standardem, dosaženou úrovní, od které už bychom nedokázali ustoupit. Tady je dobré vrátit se ke tváři Krista, který hladověl na poušti, trmácí se celé roky po judských a galilejských cestách a skončí svůj život na kříži. Má někdo vůbec představu, jaký „standard“ on dobrovolně a poslušně opustil, aby mohl takto přebývat mezi námi?

Nyní přichází za námi, stojí u dveří a tluče. Máme na vybranou: buďto otevřít jemu, nebo tomu druhému. Než se rozhodneme, komu dáme přednost, měli bychom si vždy položit otázku: Co pro nás ten i onen udělal?

Letošní Popeleční středa je také den, na který čekají na jednom konci světa tisíce a tisíce lidí ani ne tak proto, aby si dali sypat na hlavu popel, ale aby se podívali na Kristovu tvář na filmovém plátně. Zatím co jedni si z něho tropí hanebný posměch, jiní vynaložili své umění, svůj čas, své úsilí i své nemalé prostředky, aby vyznali svou víru a zblízka a názorně nám ukázali tvář Boha, který trpí a umírá. Asi to bylo zapotřebí, aby dnešní člověk, který se nemůže odtrhnout od smyšlených a často krvavých thrillerů, dostal tuto mediální příležitost podívat se na nejskutečnější, nejdramatičtější, nejstrašnější a nejkrvavější příběh lidských dějin, ve kterém se může poznat každý sám, jak zabíjí svého Boha. Mohli bychom také říct, že tak dostáváme příležitost podívat se pravdě do očí.

Ovšem ještě dříve, než byl film a televize, byly zde po celá staletí věrné duše, které i bez médií patřily na Krista a jeho muka a od této podívané nemohly odtrhnout oči z prostého důvodu: z lásky a ze soucitu s Ukřížovaným. To byla víc než podívaná, to bylo důvěrné společenství s ním. Stačily jim k tomu tři prostředky: evangelium, růženec a křížová cesta. S milovaným Pánem jim nikdy nebyla dlouhá chvíle. Jejich srdce znalo jedinou odpověď: být podobný tomu, který nás tolik miluje. Některé v tom došly hodně daleko.

Potřebují snad naše srdce nejdříve filmový „šok“, aby se probudila z vlažné netečnosti k opravdové modlitbě v lásce a důvěře? Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili. Je čas udělat si pro Pána prostor: „Obraťte se a věřte – Ježíši!“ Obraťte se – od obrazovky ke Kříži. Aspoň na těch 40 dní... -red-

Jak účinně bojovat se zlem?

Jacek Schwarc si v hitlerovském koncentračním táboře zneprátelel jednoho kápa, který ho za trest začal sadisticky týrat, kopat, bít bičem. Během tohoto mučení se Jacek za tyra modlil. V určitém okamžiku spatřil Kristovo bičování. Pod dojmem tohoto vidění ho zaplavila velká milost a soucit s krutým člověkem a on se na něho obrátil se slovy: „Ich liebe dich!“ (Miluji tě!)

Ta slova táborového kápa tak překvapila, že přestal svou oběť bít a pozorně se na ni zadíval. Spatřil něco, co ho ohromilo. Na tváři zmučeného vězně byly čerstvé krvavé rány, které mu před chvílí způsobil a které se nyní uzavíraly a očividně rychle se hojily. Sadista prožil vnitřní šok, který mu umožnil přesvědčit se, jakou duchovní silou disponuje člověk, který miluje a odpouští.

Psychiatr George Ritchie, autor knížky „Return from Tomorrow“, popisuje příběh „Divokého Billa“, vězně z koncentračního tábora, který se ke všem choval velice srdečně a přemlouval spolupovězně, aby všechno všem odpustili. Billy se vyznačoval neobyčejnou energií a životní radostí, nezištně pomáhal druhým, zvláště jako tlumočník, protože kromě polštiny ovládal plynule angličtinu, francouzštinu, němčinu a ruštinu.

„Nebylo lehké odpouštět,“ řekl jednoho dne Georgovi. „Tolik z nás ztratilo všechny blízké, celé rodiny.“ A sám vyprávěl příběh svého života: „S mojí ženou, dvěma dcerami a třemi syny jsme bydleli v židovské čtvrti Varšavy. Když Němci přišli do naší ulice, postavili všechny ke zdi a začali střílet ze samopalů. Prosil jsem, aby mi dovolili umřít spolu s mojí rodinou, ale protože jsem mluvil německy, vzali mě do skupiny určené pro práci. Tehdy jsem se musel rozhodovat, zda mám připustit,

že budu nenávidět vojáky, kteří stříleli. To by bylo jistě snadné rozhodnutí. Byl jsem právníkem. Ve své praxi jsem často pozoroval, jaké duchovní i fyzické zpusošení působí v lidech jejich nenávist. Tato nenávist zabila šest osob, které byly pro mě na světě vším. Rozhodl jsem se, že po zbytek svého života, ať už to bude několik dní nebo mnoho let, budu milovat každého, s kým se střetnu.“

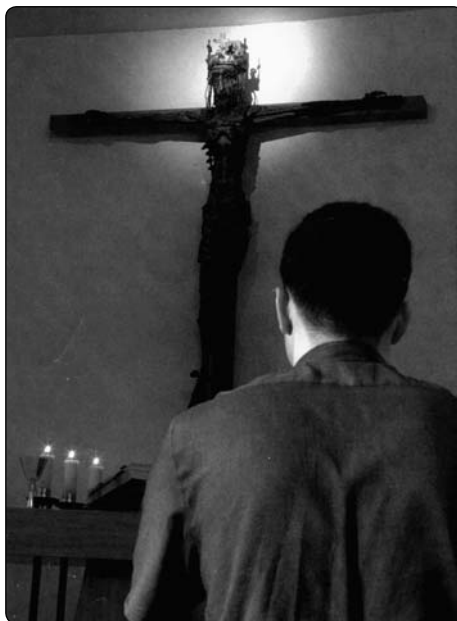
Je třeba poznamenat, že Billy dokázal odpovídat na zlo láskou jedině proto, že uvěřil slovům modlitby *Otce nás: Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.*

Schopnost odpouštět a mít lásku ke každému člověku čerpal Billy z živé víry v Boha. Díky každodenní modlitbě mohl vždy odpouštět a milovat bližní láskou, jakou ho miloval Bůh. Žil ve shodě s novým přikázáním, které nám zanechal Ježíš: *Přikázání nové vám dávám, abyste se navzájem milovali, jako jsem já miloval vás: abyste se i vy tak navzájem milovali* (Jan 13,34).

Miluj tak, jak to dělá Ježíš

Silou lásky a odpuštění zvítězil Ježíš nad veškerou nenávistí a hříchy všech lidí. Tak nás učí, že **jedinou zbraní v boji se zlem je láska a odpuštění**. V otázce odpuštění je Ježíš nekompromisní, protože není výjimek ani mimořádných situací, které by osvobozovaly od odpuštění. Odpouštět ze srdce všem, nechovat k nikomu nenávist, to znamená neztotožňovat zlo s tím, kdo je páchá. Zlo, hřích a nenávist je třeba s odpořem odhazovat, a to je hlavní důvod, proč je nutno vždy odpouštět, přijímat a milovat každého člověka. **Milovat hříšníka, někoho, kdo mi způsobil velkou křivdu, znamená, že i když pohled na**

něho ve mně vyvolává negativní pocity, přesto rozhodnutím své vůle mu z celého srdce odpouštím, to znamená, že se modlím za jeho největší dobro, a tím je jeho smíření s Bohem. To je první etapa odpuštění. Ve druhé je třeba v modlitbě upřímně prosit Boha, aby nás osvobodil od negativních pocitů antipatie, hněvu, nenávisti a léčil duchovní zranění a úrazy. Je třeba také pamatovat, že *antipatie, hněv a urážky zavírají dveře před Spasitelem*, jak píše Edita Steinová. Kdo nechce odpouštět, žije v temnotě, tzn. dobrovolně se poddává vládě temných sil. **Kdo tvrdí, že žije ve světle, ale nenávidí svého bratra, je dosud ve tmě. Kdo svého bratra miluje, zůstává ve světle a pro nikoho není pohoršením. Kdo však svého bratra nenávidí, je ve tmě a žije ve tmě; neví,**

kam jde, protože jeho oči pro samou tmou nevidí (1 Jan 2,9-11). O lásce k člověku, který mi ublížil a je mým nepřítelem, nerozhodují city, ale vůle. Milovat znamená zavrhnout zlo, ale vždy přijímat člověka, odpouštět, toužit po jeho dobru a dělat to, co je pro něho nejlepší.

Křesťan je povinen milovat a odpouštět tak, jak to činí Kristus. To znamená, že má milovat

všechny a odpouštět vždy všem lidem i institucím, kteří ho nějakým způsobem zranili nebo mu ukrivdili, a také je povinen odpouštět sám sobě, tak jak odpouští Kristus. Ježíšova směřnice je v tom směru jednoznačná: *Neřekl jsem, že máš odpouštět sedmkrát, ale sedmdesátkrát sedmkrát* (Mt 18,22). **To znamená vždy.**

Povinnost a nezbytnost odpuštění

V podobenství o nemilosrdném dlužníkovi nám dává Ježíš na srozuměnou, z čeho vyplývá povinnost a nezbytnost odpouštět našim viníkům. Jeden majitel se smiloval a odpustil svému podřízenému dluh ve výši deseti tisíc talentů, což odpovídá 342 720 kg zlata. Zanedlouho nato ten, kterému byl odpuštěn tak velký dluh, potkává člověka, který mu dlužil 100 denárů (denár byla mzda za jednodenní práci). Nejen že mu neprojevilo ani nejmenší soucit, ale bez smilování ho rdousil se slovy: „Vrať, co jsi dlužen!“ Když se to dověděl pán, rozhněval se a požadoval od něho vrácení celého nesmírného dluhu (srov. Mt 18,28-35).

Nedostatek odpuštění zcela uzavírá lidské srdce před Božím milosrdenstvím a způsobuje, že takový člověk se zcela vydává do otroctví zla, které ho vystavuje velkému duševnímu trápení: hněvu, touze po odvetě, ustavičné sebelibosti, pěstování ustavičných záminek pocitů křivdy a šířící nevole. Takový postoj přivádí člověka do nervových, psychických a somatických chorob. Zdraví získá zpět jedině tehdy, když se vysvobodí z otroctví zla, když ze srdce odpustí svým viníkům a svěří se s důvěrou Božím milosrdenství.

Charlie Osburn, známý americký evangelizátor, takto vzpomíná na dobu svého zranění k po-

stoji odpuštění všeho a všem: „Přicházím tě prosit, abys mi odpustil, protože po posledních osm let jsem tě nenáviděl. Vyslovení těchto slov bylo jednou z nejtěžších věcí, které jsem ve svém životě vykonal. Tato slova jsem adresoval svému sousedovi, kterého jsem z celého srdce nenáviděl po dobu osmi let. Často jsem se v noci probouzel a přemýšlel jsem o tom, jakým způsobem bych ho mohl zabít. Vymýšlel jsem si scénáře, jak mu položím bombu do auta, jak si najmu profesionálního vraha nebo jak mu v noci zapálím dům. Nenávist, kterou jsem k němu choval, se ve značné míře přičinila o to, že jsem se stal závislý na alkoholu. Touha po pomstě a pití alkoholu vyvolaly u mne vysoký krevní tlak, objevila se kýla a mnoho jiných vážných zdravotních problémů. Ze zdravotního hlediska jsem se stal lidskou troskou. Proč jsem tak silně nenáviděl svého souseda? Stalo se, že opakovaně sexuálně obtěžoval mého syna a moji dceru. Můj syn měl tehdy 8 let a dcera 6. Trvalo to dva roky, než jsme to s manželkou odhalili. Myslel jsem na své děti, zhanobené tímto úchylným člověkem. To byl hlavní důvod mé spontánní a prudké nenávisti k sousedovi. Myslel jsem na to, že ho zabiji, ale neuskutečnil jsem to z jednoho důvodu: bál jsem se, že půjdu do vězení. Jen strach před vězením mě uchránil před vraždou. Když jsem se nakonec vzdal záměru zabít ho, vystavěl jsem mezi svým a jeho domem plot vysoký osm stop, abych se na něho nemusel dívat. Sám pohled na něho ve mně vyvolával žaludeční bolesti. Byl jsem si jist, že mu nikdy neodpustím, vždyť spáchal na mých dětech něco tak strašného. Skutečnost, že jsem na to reagoval s takovou nenávistí, mi připadala zcela normální.

Když jsem odevzdal svůj život Ježíši, P. Jim Smith mě začal učit o odpuštění a bezpodmínečné lásce. Poukazoval na texty Písma svatého, které hovoří

o přikázání lásky vůči všem lidem, jak těm, kteří nám prokazují dobro, tak těm, kteří nám ukřivdili.

„Tvrďte, že musím milovat člověka, který zneužil mé děti?“ zeptal jsem se nedůvěřivě. „Copak je možno milovat takovou karikaturu člověka, který zranil moje děti, jež jsou Božím vlastnictvím?“ Již sama myšlenka na odpuštění takové osobě je pro mě nepřijatelná. Výzva, abych ho miloval, mě vhání do nemoci.“

P. Jim však nerezignoval a citoval Charliemu texty Písma, které hovoří, že **odpuštění našim viníkům je nezbytnou podmínkou toho, aby nám Bůh odpustil naše hříchy. Jestliže totiž odpustíte lidem jejich provinění, i vám odpustí váš nebeský Otec vaše provinění (Mt 6,14-15).**

Charlie začal postupně chápat, že Ježíš od nás požaduje bezpodmínečné odpuštění a lásku k nepřítelům (srov. Lk 6,27-28). Uvědomil si, že nemůže být Kristovým učedníkem, jestliže ze srdce neodpustí svému sousedovi. Přestože city mu namlouvaly něco jiného, přemohl sám sebe silou modlitby a odpustil svému největšímu nepříteli. Další krok patřil Pánu Bohu. Po třech měsících přistoupil soused v supermarketu k Charlieho ženě. Vytáhl exemplář Nového zákona a řekl, že přistoupil ke zpovědi a odevzdal celý svůj život Ježíši Kristu a vrátil se do katolické církve, kterou před dvěma lety opustil. Nyní toužil poděkovat Charliemu a jeho ženě, že mu odpustili. Za tři týdny nato ten člověk zemřel.

Jestliže chceme, aby nám Bůh odpouštěl naše hříchy, musíme sami odpouštět. Musíme se naučit odpouštět si navzájem, být vůči sobě bratry. A jak radil sv. Jan od Kříže – v každé chvíli **je třeba nést lásku tam, kde není. Abychom načerpali lásku (Dopis Marii od Vtělení 6. 7. 1591).**

Z Miłujcie się 3/2003 přeložil -ls-

Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vás zvou, abyste se modlily. Modlete se, děti moje, zvláštním způsobem za všechny ty, kteří nepoznali Boží lásku.

Modlete se, aby se jejich srdce otevřela a přiblížila mému Srdci a Srdci mého Syna Ježíše, abychom je mohli přetvořit v lidi míru a lásky.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 1. 2004

Svědčit, že Bůh je láska

Kdo poznal lásku? Kdo ví, že je opravdu milován? A my sami: žijeme láskou, jak to říká svatá Terezička? Každý člověk se narodil z Boha, který je Láskou, který si nás „vymyslel“ z lásky a pro lásku; ale od prvních okamžiků našeho života jsme konfrontováni – ti nejšťastnější z nás s nedokonalou láskou, ti méně šťastní s neláskou nebo i odmítáním. Odtud pocházejí všechna naše zranění a následně všechno zlo, které z nich pramení a kterého se sami dopouštíme, protože neumíme milovat.

Nebyl by svět úplně jiný, kdyby lidé věděli, že jsou milováni, a to způsobem nekonečným a bezpodmínečným, božským? Nebyli by mnohem lepšími?

Svatá Panna se sklání nad lidstvem a ona, naše Advokátka a Matka milosrdenství, nachází pro každého tu nejvíce polehčující okolnost: „Neví, že je milován.“ Nesoudí nás, ale naopak intervenuje v náš prospěch; a hlavně chce vidět své děti šťastnější. Proto touží po tom, abychom se stali posly jejího Srdce, spojeného s tím Srdcem, které tolik milovalo lidi. Chápejme tuto naléhavost: svědčit, že Bůh je Láskou a že není nic jiného.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 1. 2004

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chce. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.“ Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!‘“ Potom ho (ďábel) zavedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů! Je přece psáno: ‚Svým andělům dá o tobě příkaz, aby tě ochránili, takže tě ponесou na rukou, abys nenarazil nohou na kámen.‘“ Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha!‘“ Když ďábel dokončil všechna pokušení, opustil ho až do určeného času.

Členství katolíků v zednářských společnostech

V prosincové příloze KT (Perspektivy) se říká, že mezi katolickou církví a svobodným zednářstvím dnes existuje „klid zbraní“. V podobném duchu vyzněl i nedávný televizní rozhovor s P. Ivanem Odilo Štampachem, který v něm zveřejnil svou dvanáctiletou příslušnost k zednářské lóži. Uveřejňujeme proto oficiální stanovisko katolické Církve.

POSVÁTNÁ KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY. Dopis Complures episcopi, adresovaný předsedům biskupských konferencí o katolících, kteří se stávají členy zednářských společností. Č.j. 272/44, 19. července 1974; Notiziario CEI 1974, s. 191; AAS 73 (1981), 240. Viz širší komentář v Civita cattolica 19, říjen 1974 a 21, březen 1981.

Vaše Eminence, Vaše Excellence,

mnoho biskupů položilo této kongregaci otázku ohledně významu a výkladu kánonu 2335 CIC, který pod trestem exkomunikace zakazuje katolíkům stát se členy zednářských společností a společností podobného typu.

Svatý stolec dlouho zkoumal tento problém a mnohokrát se radil s biskupskými konferencemi zvláště zainteresovanými v tomto případě, aby lépe pochopil povahu a dnešní činnost těchto společností a také smýšlení biskupů.

Značná různorodost odpovědí, která vyjadřuje odlišné situace v každé zemi, nedovoluje Svatému stolci změnit stávající obecnou legislativu. Ta proto zůstává v platnosti, dokud příslušná papežská komise pro revizi kodexu neučiní veřejně platným právem nějaký nový kanonický zákon.

V případě posuzování jednotlivých případů je třeba mít na paměti, že trestní zákon se musí vykládat v úzkém smyslu. Proto se může s jistotou učít, že výše zmíněný kánon 2335 CIC se týká pouze těch katolíků, kteří se stávají členy společností, které zjevně jednají proti církvi.

V každém případě však zůstává v platnosti zákaz, aby duchovní, řeholníci a členové sekulárních institutů vstupovali do zednářských společností.

*Řím, 19. července 1974
Franjo kard. Šeper, prefekt*

PŘÍSLUŠNOST KATOLÍKŮ K ZEDNÁŘSKÝM SPOLEČNOSTEM

POSVÁTNÁ KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY. Prohlášení Posvátné kongregace pro nauku víry o kanonické disciplíně, která pod trestem exkomunikace zakazuje katolíkům stát se členy zednářských sekt a dalších společností téhož druhu, 17. února 1981; AAS 73 (1981), 240–241. Viz širší komentář v Civita cattolica 21. 3. 1981, s. 57n.

Dne 19. července 1974 napsala tato kongregace některým biskupským konferencím soukromý dopis o výkladu kánonu 2335 CIC, který pod trestem exkomunikace zakazuje katolíkům stát se členy zednářských a jim podobných společností.

Jelikož výše zmíněný dopis se rozšířil na veřejnosti, způsobil mylné a tendenční interpretace. Proto tato kongregace, aniž by chtěla zpochybnit případné dispozice nového kodexu, potvrzuje a upřesňuje následující:

1) v žádném případě nebyla změněna stávající kanonická disciplína, která zůstává ve vší své platnosti;

2) nebyla tedy zrušena exkomunikace ani další předepsané tresty;

3) to, co se v dopisu týká patřičné interpretace nejasného kánonu, má být chápáno, jak bylo úmyslem kongregace, jen jako odvolání se na obecné interpretační principy trestních zákonů při řešení případů jednotlivých osob, které se mohou dostat k soudu u svých ordinářů. Nebylo úmyslem kongregace ponechat na biskupských konferencích, aby veřejně vydávaly posudky obecného typu o povaze zednářských společností, což by vedlo ke zproštění od výše uvedených norem.

*Řím, sídlo Kongregace pro nauku víry, 17. února 1981
Franjo kard. Šeper, prefekt
Fr. Jerome Hamer, OP, tit. arcibiskup z Loria, sekretář*

Text tohoto na začátku zmiňovaného „soukromého dopisu“ se nalézá v EV 563. Dne 18. června 1979 (č.j. 272/44) tato kongregace odpověděla na žádost o jeho latinský text slovy: „Tímto listem vám oznamuji, že jelikož se jednalo o dokument soukromého charakteru, který byl určen jen některým biskupským konferencím, nepovažuje toto dikasterium za vhodné zveřejnit jeho základní latinský text.“ (pozn. red.)

PROHLÁŠENÍ O ZEDNÁŘSTVÍ

POSVÁTNÁ KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY. Prohlášení Quaesitum est o zednářských společnostech, 26. listopadu 1983; AAS 76 (1984), s. 300.

Dne 23. 3. 1985, tedy více než rok od tohoto prohlášení, uveřejnil Osservatore Romano na první straně editorial (převzatý i do týdenního vydání v anglickém jazyce) s názvem *Neslučitelnost mezi křesťanskou vírou a zednářstvím*. Článek týkající se zde uvedeného dokumentu, který se snaží o jeho objasnění, předkládá, i když bez oficiálního charakteru, vážné důvody, které mohou pomoci pochopit základní argumenty ospravedlňující disciplinární krok a učení Kongregace pro nauku víry o zednářství. Na druhé straně se nezdá nepodložené domnívat se, že by to, co bylo mezitím v Itálii objeveno díky práci Parlamentní inspekční komise o „Lóži P2“, přispělo k vyjasnění důvodů vatikánské pozice.

Byla vznesena otázka, zda se změnil postoj církve vůči zednářství z toho důvodu, že v novém Kodexu kanonického práva se o něm výslovně nehovoří, jak tomu naopak bylo v kodexu předcházejícím.

Tato kongregace může jen odpovědět, že zmíněná okolnost byla způsobena redakčním kritériem, které bylo aplikováno i pro jiné společnosti, které právě tak nejsou zmíněny proto, že jsou zahrnuty v širších kategoriích.

Zůstává tak nezměněn negativní soud církve vůči zednářským společnostem, neboť jejich principy byly vždy chápány jako neslučitelné s církevním učením; proto vstup do nich zůstává zakázán. Věřící, kteří jsou členy zednářských organizací, jsou ve stavu těžkého hříchu a nemohou přistupovat k eucharistickému stolu.

Není v možnostech místních církevních autorit vyslovovat se o povaze zednářských společností tak, že by to znamenalo zproštění toho, co bylo stanoveno výše. To je v souladu s prohlášením této kongregace ze dne 17. února 1981 (srov. EV 7/1137).

Papež Jan Pavel II. během audience, kterou poskytl níže podepsanému kardinálu prefektovi, schválil toto prohlášení, které bylo rozhodnuto na řádném shromáždění této kongregace, a nařídil jeho zveřejnění.

Řím, sídlo Kongregace pro nauku víry, 26. listopadu 1983

Josef kard. Ratzinger, prefekt

† Fr. Jerome Hamer OP, arcibiskup z Loria, sekretář

NESLUČITELNOST MEZI KŘEŠŤANSKOU VÍROU A ZEDNÁŘSTVÍM

ÚVAHY PO ROCE OD PROHLÁŠENÍ KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY. Dne 26. listopadu 1983 zveřejnila Kongregace pro nauku víry prohlášení o zednářských společnostech (srov. AAS LXXVI [1984] 300). Asi po roce od jeho zveřejnění může být vhodné objasnit ve stručnosti smysl tohoto dokumentu:

Od doby, kdy se církev začala vyslovovat proti zednářství, měl její negativní soud více příčin, a to jak praktických, tak doktrinárních. Učitelství úřad nepovažoval zednářství jen za zodpovědné za podvrtnou činnost vůči církvi, ale už v prvních papežských dokumentech vyjadřujících se k tomuto tématu, zvláště v encyklice „Humanum genus“ Lva XIII. (1884), odsoudil v zednářství filozofické myšlenky a morální pojmy protirečící katolickému učení. Podle Lva XIII. se daly shrnout v racionalistickém naturalismu, který působil svými plány a svou činností proti církvi. Ve svém listě k italskému národu „Strážci“ („Custodi“ z 8. prosince 1892) napsal: „Vzpomeňme si, že křesťanství a zednářství jsou svou podstatou neslučitelné, takže vstoupit do jedné z těchto skupin znamená vyloučit se z druhé.“

Nemohli jsme tedy opominout a nevzít v potaz stanovisko zednářství z doktrinárního hlediska, když v letech 1970–1980 kongregace udržovala korespondenci s některými biskupskými konferencemi zvláště zainteresovanými v tomto problému. Dialog otevřely katolické osobnosti zastupující některé lóže, které prohlašovaly, že nejsou nepřátelské vůči církvi, nebo dokonce že jsou jí příznivě nakloněny.

Podrobnější zkoumání přivedlo Kongregaci pro nauku víry k tomu, že se utvrdila ve svém přesvědčení o zásadní neslučitelnosti mezi principy zednářskými a principy křesťanské víry.

Nezávisle na zvážení praktického postoje různých lóží vůči církvi, ať už nepřátelského nebo ne, chtěla se Kongregace pro nauku víry svým prohlášením z 26. 11. 1983 dostat do hlubších a podstatnějších rovin problému: totiž proniknout k neslučitelnosti principů, tj. na úroveň víry a jejích mravních požadavků.

Z tohoto výchozího hlediska, v souladu s tradičním církevním postojem, jak dosvědčují výše citované dokumenty Lva XIII., pocházejí také nezbytné praktické důsledky, které platí pro všechny věřící, kteří by případně byli zednáři.

Proti tvrzení o neslučitelnosti principů však někdo namítá, že jednou ze základních myšlenek zednářství je právě skutečnost, že nikomu neukládá žádný „princip“ ve smyslu filozofického nebo náboženského postoje, který by byl závazný pro všechny členy, ale že spíše „shromažďuje“ mimo hranice různých náboženství a světo-

vých názorů lidi dobré vůle na základě všemi pochopitelných a přijatelných lidských hodnot.

Zednářství tak prý představuje spojovací prvek pro všechny, kteří věří v Architektu vesmíru a kteří se cítí činní vůči těm morálním zásadám, které jsou definovány například v Desateru. Zednářství tak prý nikoho nevzdaluje od jeho náboženství, ale naopak představuje povzbuzení k většímu přilnutí k němu.

Nemůžeme zde probírat mnohé dějinné a filozofické problémy, které se za těmito tvrzeními skrývají. Že i katolická církev podněcuje ke spolupráci všech lidí dobré vůle, není jistě nutné po II. vatikánském koncilu zdůrazňovat. Avšak být zednářem je rozhodně proti této legitimní spolupráci a má důležitější a rozhodnější význam než tento.

Především musíme připomenout, že společenství „svobodných zednářů“ a jeho morální závazky se prezentují jako progresivní systém symbolů výrazně složitého charakteru. Přísná disciplína tajemného, která v něm panuje, posiluje ještě více váhu vzájemného působení symbolů a myšlenek. Toto klima tajemna s sebou pro členy přináší riziko, že se stanou nástroji strategií, jež jim zůstanou skryté.

I když se tvrdí, že relativismus není chápán jako dogma, přesto v praxi převládá symbolicko-relativistické pojetí, a proto relativizující hodnota podobné morálně-rituální společnosti není vůbec potlačitelná, ale naopak rozhodující.

V tomto smyslu různé náboženské společnosti, k nimž jednotliví členové lóží patří, mohou být chápány jen jako pouhé institucionální jediné širší a neuchopitelné pravdy. Hodnota těchto institucionálních je nevyhnutně relativní a posuzuje se vzhledem k této širší pravdě, která se zjevuje naopak spíše ve společenství dobré vůle, tedy v zednářském bratrstvu.

Katolický křesťan nicméně nemůže žít svůj vztah k Bohu dvojitým způsobem a oddělit jej na formu humanistickou (nadkonfesionální) a na formu vnitřní (křesťanskou). Nemůže udržovat dva druhy vztahu k Bohu ani nemůže vyjadřovat svůj vztah ke Stvořiteli symbolickými formami dvou typů. Bylo by to něco zcela odlišného od spolupráce, která je pro něho samozřejmá, se všemi těmi, kteří jsou nasazeni v práci za dobro, i když staví na různých principech. Katolický křesťan se nemůže zároveň účastnit plného společenství křesťanského bratrství a na straně druhé pohlížet na svého křesťanského bratra ze zednářského hlediska jako na „profánního“.

I když, jak jsme řekli, neexistuje explicitní závazek vyznávat relativismus jako učení, relativizující síla podobného bratrstva má v sobě samé, pro samotnou svou vnitřní povahu, sílu přeměnit strukturu aktu víry tak radikálním způsobem, že se pro křesťana, „kterému je jeho víra drahá“ (Lev XII.), stává nepřijatelným.

Tato zásadní změna struktury aktu víry nastává také tehdy, když k ní dochází jemně a bez povšimnutí. Pevné přilnutí k Boží pravdě zjevené v církvi se stává pouhou příslušností k instituci, která je považována za jednu konkrétní výrazovou formu, vedle níž existují další více či méně přijatelné a platné výrazové formy orientace člověka k věčnosti.

Pokušení jít tímto směrem je dnes o to silnější, že plně odpovídá jistým přesvědčením, převažujícím v dnešní mentalitě. Názor, že pravda nemůže být poznána, je typickou charakteristikou naší doby a současně základním prvkem všeobecné krize.

Právě po zvážení všech těchto prvků Kongregace pro nauku víry tvrdí, že stát se členem zednářských společností „zůstává církvi zakázáno“ a věřící, kteří tak činí, „jsou ve stavu těžkého hříchu a nemohou přistupovat k eucharistickému stolu.“

„UMUČENÍ KRISTA“ NEJÚSPĚŠNĚJŠÍM FILMEM VŠECH DOB?

Před premiérou „Umučení Krista“ v USA, která se koná na Po-
peleční středu 25. února, je o film obrovský zájem. Film bude pro-
mítán v tisících biografů. V některých kinech se konají projekce od
7 hod. ráno až do půlnoci. Velké firmy koupily značné množství vstu-
penek, církve si objednaly celé kinosály. Jedna osoba z Texasu sama
zakoupila 60 000 vstupenek, které rozdává občanům.

Bližší informace o filmu se nacházejí na internetové adrese:

http://www.thepassionofthechrist.com/no_flash.htm

GIBSONŮV FILM V ČESKÝCH KINECH

PRAHA - Reálný příběh o umučení Krista, o kterém jsme in-
formovali v předešlých číslech Světla, budeme moci brzy zhlédnout
i u nás. „Film bude mít premiéru 8. dubna 2004,“ sdělila nám An-
drea Machalíková PR/média manažerka z distribuční společnosti
Bontonfilm Praha.

Zatím ale není znám oficiální český název filmu, který v origi-
nálu zní: *Passion of the Christ*. „Český název není stoprocentní, ale
asi bude znít: *Utrpení Krista*,“ dodala A. Machalíková. Přimluvi-
li jsme se tedy za lepší překlad titulu, který jsme uváděli ve Světle:
Umučení Krista. Každopádně dobrou zprávou je, že tento církev-
ními autoritami kladně ohodnocený snímek uvidíme díky 14 „pu-
tujícím“ kopiím ve všech větších biografech v Čechách, na Moravě
a ve Slezku. Kdo se do kina nedostane, tak se může těšit na konec
letošního roku, kdy by měl být k dostání na videokazetách.

Martin Dědek

Tímto posledním vyjádřením ukazuje kongregace věřícím, že
být zednářem znamená objektivně těžký hřích, upřesňuje, že ti,
kteří se stávají členy zednářských společností, nemohou přistupo-
vat k eucharistii, a osvětluje tak svědomí věřících ohledně těžkých
důsledků, které musí ze svého členství v zednářské lóži vyvodit.

Kongregace nakonec prohlašuje, že „není, v možnostech míst-
ních církevních autorit vyslovovat se o povaze zednářských spo-
lečností tak, že by to znamenalo zproštění toho, co bylo stanove-
no výše.“ Zde text odkazuje také na prohlášení ze 17. února 1981,
které rezervuje jakékoli vyjádření o povaze těchto společenství,
které by vedlo ke zproštění od kanonického zákona tehdy v plat-
nosti (kán. 2335), Apoštolskému stolci.

Podobně nový dokument, vydaný Kongregací pro nauku víry
v listopadu 1983, zachovává tentýž úmysl rezervovat Apoštolské-
mu stolci vyjádření, která by se lišila od zde formulovaného sou-
du o neslučitelnosti principů zednářství s katolickou vírou, o zá-
važnosti vstupu do lóže a o následcích, které z toho vyplývají pro
přijímání eucharistie. Tato dispozice ukazuje, že přes rozdílnost,
která může existovat mezi zednářskými obediencemi, zvláště v je-
jich veřejném postoji vůči církvi, nachází Apoštolský stolec ně-
které společné principy, které vyžadují stejné ohodnocení ze stra-
ny všech církevních autorit.

Když Kongregace pro nauku víry vydává toto prohlášení, ne-
má v úmyslu zneuznat úsilí, jež vykonali ti, kdo se s patričním
pověřením tohoto dikasteria snažili otevřít dialog se zástupci
zednářů.

Avšak proto, že zde byla možnost, že by se mezi věřícími roz-
šířila mylná představa, podle níž je už příslušnost k zednářské ló-
ži povolená, považovala kongregace za svou povinnost sdělit jim
autentické smýšlení církve v této otázce a upozornit je, aby byli
opatrní ohledně případného členství v jiné organizaci, nesluči-
telného s katolickou vírou.

Jen Ježíš Kristus je totiž učitelem pravdy a jen v něm křesťané
mohou nalézt světlo a sílu k životu podle Božího plánu a k prá-
ci pro dobro svých bratří.

Nová modla?

Obyčejná socha telete, jak
mohla být škodlivá pro národ?
A přece, pro způsob, jakým byla
použita, Mojžíš neváhal a rozbil
ji na střepy. Protože zlatý obraz
telete, sám o sobě neškodný, stal
se modlou, která zaujala místo
Boha a lid jednal zvráceně.

Něco podobného se ověřuje
i v naší době s technologickým
výrobkem, který se stal součástí
obyčejů všech národů. Je to
předmět současně okouzlující
i nebezpečný: televize.

S výjimkou malého počtu po-
řadů je ve svém komplexu vy-
nálezem, kterým manévrují pro-
gramoví pracovníci bez skrupulí
a který způsobil všude mnohem
více škody než užítu. Škodí dě-

tem, dospělým, rodinám, a tedy
celé společnosti.

Silná přitažlivost tohoto me-
diálního prostředku nám nabí-
zí často produkty, ve kterých
je neoddělitelně spojen cukr
s jedem a které usilují přesvěd-
čit nás s rafinovanou a neoma-
lenou drzostí, že to, co se ob-
jevuje na obrazovce, je pravá,
emancipovaná norma chování
a jednání.

V posledních letech se ně-
které společnosti pokusily růz-
ným způsobem, alespoň částečně
chránit ty nejmenší od
nevhodných poselství v televi-
zi. Jaké jsou výsledky? Stal se
z televize domácí prostředek,
kterému je možno důvěřovat,

nebo je naděje, že tomu tak bu-
de v budoucnosti?

Řekl bych spíše, že televize
má nadále silnou moc dosaho-
vat toho, že před ní „pokleká“
velké množství osob na celém
světě a že se opravdu stala mod-
lou. Modlou, která ve skutečnos-
ti živí kultu a idoly rozkoše a pe-
něž, těla a sexu, moci a špatných
způsobů; je to přemíra „hlásání“
doslova protievangelijního a za-
temňování skutečných lidských
hodnot, které sporadický dob-
rý program vůbec nemůže vy-
vážit a udělat únosným. Navíc
bez ohledu na morální hodno-
tu vysílaných programů televi-
ze představuje jedno velké rizi-
ko: likviduje v rodině dialog se
všemi důsledky. Nicméně kaž-
dý je zcela zřejmě svobodný,

jak naloží s tímto „hypnotic-
kým okem“.

Pokud jde o moji rodinu, se
souhlasem všech členů jsme při-
stoupili k jeho likvidaci. Vůbec
toho nelitujeme. Pro potřebné
informace a nezbytné rozptýle-
ní nám nechybí jiné daleko bez-
pečnější možnosti.

Chtěl bych dosvědčit, že bojo-
vat proti modle vlastních zvyků
a vlastního života je významným
mravním příkazem, který přiná-
ší velkou satisfakci. Potřebujeme
jediný soulad, a to je soulad se
Stvořitelem. Já ze své strany ny-
ní živě pociťuji, že na rozdíl od
oné modly mně jedině Bůh dává
opravdový pokoj a radost.

Cesare Ronchi

Medžugorje - Torino 11/2003

Mladí si přejí kvalitní přípravu na manželství

Kdo sleduje mladé lidi, jistě si povšimnul, že čím dál častěji volají po kvalitní přípravě na manželství. Tak se například vyslovili delegáti na 2. celostátním fóru mládeže, tak hovořilo několik mladých lidí ve svých příspěvcích na prvním zasedání plennárního sněmu katolické církve v ČR. A o této otázce hovořili naši biskupové na svém lednovém studijním dnu.

Není divu, v době, kdy mladým lidem scházejí pozitivní rodinné vzory, mají i ti nejpocitivější strach, že se jejich manželství nezdaří. Tak se dnes, kdy je rodina ohrožena, objevuje vědomá touha postavit rodinu na solidních základech. Pro někoho bude jistě překvapivé, že přání vybudovat kvalitní manželství a rodinu se šíří nejen mezi věřícími, ale i nevěřícími mladými lidmi. Ti, co se s mládeží více setkávají, to mohou potvrdit.

O potřebě kvalitní přípravy mladých lidí na jejich společný život v manželství snad nikdo nepochybuje. Ne vždy se jí ale mladým lidem dostane. A přitom jsou to právě oni, kdo požívají nutnost intenzivní přípravy na rodinný život. O tom svědčí například velký zájem o školy partnerství, které pořádají různá diecézní centra pro mládež, nebo na setkáních mládeže plně obsazené přednášky související s rodinným životem.

Jednou bezesporu důležitou složkou přípravy na manželské poslání je oblast sexuality a přijímání dětí a s tím související znalosti a dovednosti. Můžeme s radostí konstatovat, že za těch několik let svobody bylo vykonáno mnoho a že se příprava na manželství, především díky zapojení laiků, neustále zkvalitňuje. V církvi je prostor pro spolupráci center pro rodinu, různých prorodinných organizací a pastorační mládeže.

S touhou mladých lidí se setkáváme, i když přetrvává mediální a některými teologickými

školami rozšiřované podezřívání, že církev ve svém hlásání sexuální morálky je mimo dobu, že zbytečně lpí na zastaralých pozicích, a mnozí jdou až tak daleko, že tvrdí, že manželská věrnost je zbytečná a že metody přirozeného plánování rodičovství jsou pro manželské páry neuskutečnitelné.

Kupodivu je možné pozorovat, že ruku v ruce se zvyšujícím se zájmem mladých lidí o poctivý přístup k manželství roste i zájem o styl života podle metody PPR. Možná k tomu nevedou vždy hned náboženské důvody, ale například stále více se prosazující ekologické smýšlení.

Mluvíme-li o člověku a jeho stylu života, pak bude dobré připomenout jednu důležitou pravdu víry. Křesťanská antropologie hovoří o člověku stvořeném. Jako stvořený člověk v sobě ukrývá plán se stvořením. Je to vnitřní pravda života. Chceme-li být dobrými rádci mladých lidí, je třeba naučit se předkládat jim celou pravdu o člověku, tu, která vychází z přirozenosti člověka a kterou snadněji poznáváme ve světle víry. Církev proto nemůže hovořit jen o modlitbě, o dobročinnosti, o pokoře, ale také o předmanželské sexuální zdrženlivosti, o sexualitě

v manželství, o otevřenosti dětem, o nerozlučitelnosti manželství apod. Když jsme při hlásání plnosti pravdy o člověku pozorní, zjistíme, že člověk má v sobě vnitřní souznění s tímto Božím plánem. Jak jsou mladí lidé vděční, když najdou ty, kdo je učí tomuto životnímu stylu.

Je-li tedy dospělý člověk postaven do role pomocníka a rádce mladého člověka, ať dává dobrý pozor, aby mladé lidi svým skepticismem zbytečně neodrazoval. Jak snadno je můžeme deformovat, když nemáme dostatek odvahy a taktu vysvětlovat jim náročnou vnitřní pravdu o člověku.

Přínosem přímo kopernikovského dosahu v oblasti lidské lásky je 140 katechezí Jana Pavla II., které měl v letech 1979 až 1984 při generálních audiencích. Významný životopisec Jana Pavla II. George Weigel v knize Svědek naděje o tomto učení hovoří jako o teologicky časované bombě. Můžeme se těšit, že péčí P. Kolářka se budeme moci seznámit s tímto významným dílem i v českém překladu. Papežovo pojetí lidské lásky, vycházející z nového pochopení Božího zjevení, radikálně překračuje nejruznější sexuální bludy v církvi i mimo ni, včetně názorů na zastaralost církevního učení o sexualitě.

Mluvíme-li o tom, že se příprava na manželství zkvalitňuje, znamená to také, že se snoubenci seznamují s učením církve i ohledně plánování rodičovství. Zde stojíme před konkrétní praktickou výzvou. Vždyť nejde jen o teoretickou znalost problému, ale je třeba i praktické metodické uvedení do života podle teoretických morálních zásad. Mladí lidé a často i manželské páry ne vždy chápou, že seznámení se s přirozeným plánováním rodičovství je dlouhodobější záležitost. Povrchní anebo jen morální znalost učení církve přivádí ne jeden pár mladých věřících ke krizím. Často jde ovšem spíše o nedorozumění a o zbytečnou neznalost cest, jak stylu života podle nauky církve dosáhnout. A tak averze vůči učení církve mnohdy nevyplývá ze znalosti nauky, ale z neznalosti cest vedoucích k jejímu uskutečnění.

Je to úkol církve, aby jako dobrá matka pravdě o člověku nejen učila, ale aby mladé lidi také doprovázela a ukazovala jim, jakými prostředky této pravdy dosáhnout. Je na celé církvi, aby se v ní rozvíjela odvaha k opravdovému následování Krista a aby mladým lidem nabízela pomoc, jak po této mnohdy náročné cestě jít. I když se jedná o náročnou oblast lidského života, která vyžaduje sebezápor a vládu ducha nad tělem, je pravdou, že takovéto lidské chování je uskutečnitelné. Při přípravě na manželství nejde tedy jen o teoretické znalosti, ale o praktické uvedení, o předložení cest vedoucích k cíli. I proto je důležité, aby do přípravy na manželství byly zapojeny vyškolené manželské páry.

Je povzbudivé, že takovéto manželské páry existují. A je na snoubencích, aby je vyhledávali, a na kněžích, aby jejich službu s vděčností přijímali, využívali a podporovali.

P. Jan Balík

ČASOPIS RODINNÝ ŽIVOT

První letošní číslo časopisu Rodinný život se více věnuje tématu rodiny ve farnosti. V rozhovoru se čtenáři seznámí s názory kněze, který si pastorační rodin učil jako jednu ze svých priorit. Druhý rozhovor přináší pohled do života rodiny, která se hodně angažuje v životě farnosti. Další články se zamýšlejí nad tím, jak podporovat kněze ve farnosti, čím je zatížen příchod nového kněze, co mohou rodiče dělat, když dítě v kostele zlobí. Zvědavý čtenář si může vyplnit test, v němž zjistí, zda je jeho rodina „správně katolická“.

Rubrika Vztahy přináší úvahu muže „Co očekávat po svatbě?“ a článek o mezigeneračních vztazích „Jak vyjít s tchyní?“.

K pěknému využití společného volného času rodiny inspirují Nápady na dlouhé večery. Článek „Děti potřebují lásku otce i matky“ vypráví o rozdílech mezi výchovou otce a matky a o jejich důležitosti pro vývoj dítěte.

Příspěvek katechetky nabízí rodičům pomoc při vyprávění příběhu o potopě. V cyklu „Z rodinného života svatých“ je tentokrát ve středu zájmu mučedník sv. Tomáš More. V časopise nechybí soutěž pro děti, křížovka pro dospělé, programy a akce pro manžele, rodiny s dětmi, seniory a neúplné rodiny či nabídka kvalitních knih pro rodinu.

Rodinný život vychází 5x ročně a celoroční předplatné (včetně poštovného) činí 150 Kč. Předplatné či ukázkové číslo si můžete objednat na adrese: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc, tel.: 587 405 250-3, e-mail: rodina@arcibol.cz.

PAPEŽ PIUS XII. (6)

Zasmál se: „Dejte si tedy vprávně od kamenů.“

Vysvětlil jsem mu můj záměr: „V Římě žije dost lidí, kteří se v určité době setkali s papežem, kteří ho zažili ve zvláštních situacích. Je třeba usilovat o to, aby se poskládalo co nejvíce roztroušených částí pohledů dohromady. A i když se celek nikdy nedá zcela vytvořit, vznikne při tom aspoň skica blízká skutečnosti. Vyhledal jsem lidi, kteří s papežem nikdy nemluvili ani v oficiálním styku, ani za minulé války, ale také takové, kteří se s ním setkali před rokem 1939 jako s generálním sekretářem kardinála, a ještě dříve jako s nunciem v roce 1925 v Berlíně a v roce 1917 v Mnichově.“

Don Bruno projevil zájem.

Pokračoval jsem: „Podívejte, co jsem vyslechl jejich zprávy, stačilo by mi, kdybych směl ve Vatikánu zcela krátce jednou denně vyslechnout papeže nebo někoho povolaného o jednotlivých fázích jeho života...“

„Řekněte mi přesně,“ přerušil mě Don Bruno, „kolik dnů potřebujete?“ Přemýšlel jsem: „Týden – ode dneška 6. března do středy 12. března, tedy do třináctého výročí korunovačního dne papeže.“

„Zajímavé,“ mínil Don Bruno. „Myslíte, že existuje veřejný zájem seznámit se s působením papeže?“

Ale aniž by počkal na mou odpověď, ukončil rozhovor: „Mám naspěch. Jsem očekáván ve státním sekretariátu.“

Nasadil si tvrdý plochý klobouk se širokým okrajem římského duchovního, který až dosud držel pod paží, a to tak energicky, jako by to byla helma. „Nezapomeňte na jedno: Řím je sice nedochvilné město, ale Jeho svatost je o to dochvilnější.“

Čtvrt hodiny před 12. hodinou jsem stoupal po velkých plochých mramorových schodech k lodžii di Raffaello. Tu to cestu absolvovali všichni

návštěvníci. Všichni. Jako oni jsem teď stál před Raffaelovými freskami, potom jsem vstoupil do sálu Clementina, pozoroval jsem odměřené důstojné kroky Švýcarské gardy, která tvořila první závoru před papežovými prostorami. Nechci na tomto místě popisovat pestré, barvami hýřící uniformy všech strážů, na které jsem narazil. Myslím, že v okamžiku, kdy jsem se vydal na audienci k Svatému otci, nevnímám jsem vůbec barvy a tvary oděvů. Byl jsem příliš rozčilen.

Důstojník Švýcarské gardy ke mně pomalu přistoupil. Řekl jsem své jméno. Udělal malou otočku a naznačil rukou, abych ho následoval. Přišel jsem do dalšího sálu, v němž čekali papežovi nosiči židlí – rudě odění sediarii. Jejich povinností je odebrat zde návštěvníkovi klobouk a plášť.

Ale já jsem neměl ani klobouk ani plášť. Sediarii mě tedy předali papežským četníkům v přiléhajícím sále a ti mě doprovodili do čtvercové rohové místnosti palatinské gardy. Sotva jsem zaujal místo, byl jsem vyzván, abych vstoupil do pravého křídla, do prostoru dveřníků zvaných busolanti, do sálu podobnému salonu, celého vytapetovaného gobelíny. A ještě o dveře dál, do menšího, intimního salonu. V každé z místností, které jsem prošel, čekali lidé ve skupinách, slavnostně, mlčky, oblečení v černém. Seděli na židlích, které byly seřazeny podél zdi, a jak mi bylo řečeno, čekali celé hodiny, až se objeví papež.

Tyto skupiny byly v každé následující místnosti menší, rozměňovaly se na stále méně osob.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou Unie křesťanských pedagogů vás zve na přednášku **Prof. ThDr. Václava Wolfa „PROBLÉM PODSTATY LIDSKÉHO DUŠEVNA“**, která se bude konat v úterý 2. března 2004 v 18 hod. v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filozoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Ale já jsem na to nedbal; cítil jsem jenom ve svých zádech zvědavé pohledy, které mě sledovaly, ne všiml jsem si barevných změn v uniformách mých průvodců, byl jsem jediný a sám na nacházející událost, koncentrován jen na osobu papeže.

Mou jedinou myšlenkou byl – papež.

Tak jsem se ocitl v posledním pokoji, ponechán najednou o samotě. Byl jsem na pochýbách, zda mám usednout na jedno z pompézních brokátových křesel ze stejné tmavého materiálu, jímž byly potaženy stěny, nebo zda bych se měl postavit k oknu, jedinému v této poměrně malé místnosti, abych se rozhlédl přes střechy, které, jak jsem tušil, se pod palácem vzájemně kupily a překrývaly.

Tu se za mémi zády otevřely dveře. Byly to dveře přiléhající k papežově kapli, jak jsem později zjistil.

Vstoupil malý, baculatý, šarlatově rudě oděný muž, pohlédl na mě a šel nehlučně v pantofličkách po hladkém koberci s vyšitými květinovými vzory k muži konajícímu službu, v bílých kalhotách po kolena, v krátkém, zlatem vyšitým kabátku s vyhrnutými rukávy, který nesl pod levou paží naplocho přitisknutý dvourohý klobouk. Muž v rudém šarlatu něco zašeptal, důstojník mu šeptem odpověděl. Potom přišel ten malý v rudém právě tak nehlučně ke mně a mlčky mě vyzval, abych postoupil ještě do dalšího pokoje.

Copak ta řada pokojů za sebou nemá konce?

Z pokoje do pokoje houstlo ticho, které mě obklopovalo, zesilovalo ve mně pocit, že se vzdaluji od všedního dne Říma, od lidí kolem.

Místnost, ve které jsem nyní stál, už nebyla předsíň, byl to sál potažený rudým damaškem. Připadalo mi, tak jsem to nějak cítil, jako bych byl v nějakém stanu, odtržený od všeho okolí, sám uprostřed moře, pouště, nekonečnosti.

Je obtížné popsat takový pocit.

Vzpomínám si ale na to, co jsem ještě zaregistroval ve svém podvědomí: jaká psychologie, jaká znalost lidské psychiky se prozrazuje v tomto postupném, krok za krokem vedeném přibližování k papeži.

Potom, snad z protilehlých dveří, vstoupil on – papež – a přicházel ke mně; vnímal jsem odraz jeho bělosti proti rudé barvě pokoje.

V tom okamžiku, proč bych si to nepřiznal, vždyť tisícům přede mnou se vedlo jinak, v tom okamžiku se zastavil čas.

Jak to předpis vyžaduje, poklekl jsem na pravé koleno. Políbil jsem podle rituálu prsten na jeho pravé ruce. Rybářský prsten, jak je nazývá, prsten apoštola Petra, prvního papeže křesťanů.

Chlad prstenu na mých rtech mě vrátil zpět do skutečnosti.

Hladký, hranatý kámen.

Držel jsem papežovu ruku ve své! Nejdříve jsem neviděl před očima nic jiného, než tuto ruku. Matně bílou, s olivově zbarveným leskem, pigmentem laténského rasy. Byla to zcela beztížná, a přece skutečná ruka s překvapivě jemně článkovanými prsty a krátce zastříženými, okrouhlými nehty barvy alabastru. Prsten na jeho prstu se mi zdál, když jsem oddálil rty, jako ve zlatě zasažená, těžká kapka krve.

Potom jsem se cítil být touto rukou pozvedán vzhůru. Papež stál nade mnou lehce nakloněn, levou ruku v naznačeném objektu na mém pravém rameni. Pohnul se, a zatímco jsem se zvedal, vstupoval do mého zorného pole. Moje oči se jako objektivy kamery otáčejí vzhůru a registrují sochu, stojící přede mnou.

(Pokračování)

**DUCHOVNÍ CENTRUM SV. FRANTIŠKA Z PAULY
VE VRANOVĚ U BRNA – PROGRAM NA ROK 2004**

tel.: 541 239 264; Vranov u Brna 7, 664 32; e-mail: dc-vranov@katolik.cz; www.dc-vranov.katolik.cz.

Duchovní obnovy pro:

MLÁDEŽ HLEDÁJÍCÍ SVĚ ŽIVOTNÍ POVOLÁNÍ – P. ThLic. Pavel Havlát OM, S. M. Mgr. Zdislava Nosková OSF – 10. 1. ● 7. 2. ● 6. 3. ● 3. 4. Petřov ● 8. 5. ● 12. 6. ● 2. 10. ● 13. 11. ● 11. 12. (vždy od 9.30 do 17.00) prázdninová duchovní obnova: 6. 7. (večer) – 10. 7. (snídaně).

MLÁDEŽ NAD 20 LET – 1. 8. (večer) – 4. 8. (oběd) – P. Mgr. J. Havelka

SNOUBENCE – 5. 8. (večer) – 8. 8. (oběd) – jáhen Mgr. Ladislav Kinc
ŽENY A MATKY – 9. 5. (večer) – 12. 5. (oběd) – P. Dr. Ing. Mgr. Pavel Konzbul

MUŽE – 7. 11. (večer) – 10. 11. (oběd) – P. Mgr. Vladimír Málek
MANŽELE – 29. 4. (večer) – 2. 5. (oběd) – P. ICLic. Karel Moravec
SENIORY, NEMOCNÉ A INVALIDNÍ – 18. 4. (večer) – 21. 4. (oběd) – Mons. Josef Žák

ZDRAVOTNÍCI A PRACUJÍCÍ V SOCIÁLNÍ OBLASTI – 14. 11. (večer) – 17. 11. (oběd) – P. Antonín Krasucký OP

PEDAGOGY – 26. 9. (večer) – 29. 9. (oběd) – P. ThLic. Jan Dohnal
MARIÁNSKÉ CTITELE – 15. 2. (večer) – 18. 2. (oběd) – P. Pavel Dokládal

BŮH – OTEC MILOSRDENSTVÍ – úvod do malé cesty sv. Terezie z Lisieux – 19. 2. (večer) – 22. 2. (oběd) – P. Vojtěch K. Koukal z komunity Blahoslavenství

TERCIÁŘI A PŘÍZNIVCI SV. FRANTIŠKA Z ASSISI – 24. 6. (večer) – 27. 6. (oběd) – P. Augustin Šváček OFM Cap.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ PRO ITALSKY MLUVÍCÍ (kněze, zasvěcené osoby, laiky) – 25. 7. (večer) – 31. 7. (ráno) – P. ThLic. Luigi Lia OM

DVA VÍKENDY „ZA VNITŘNÍ UZDRAVENÍ“ – Mgr. Jana Ungerová a tým ● Za uzdravení kořenů – 16. 4. (večer) – 18. 4. (oběd) ● Vnitřní uzdravení 3 – 5. 11. (večer) – 7. 11. (oběd) ● Exerciie „uzdravení“ s o. Billem z Indie – 11. 7. (večer) – 17. 7. (večer)

EXERCIE PRO KNĚZE – P. Jan Pavlík S.J. – 18. 7. (večer) – 24. 7. (ráno) ● P. František Lízna S.J. – 17. 10. (večer) – 23. 10. (ráno) ● Mons. Jiří Mikulášek – 21. 11. (večer) – 27. 11. (ráno).

ZASVĚCENÝ ŽIVOT – Exerciie pro řeholnice – P. Josef Čupr S.J. – 28. 3. (večer) – 3. 4. (ráno) ● P. Ladislav Heryán SDB „Následování Krista podle Marka“ – 15. 8. (večer) – 21. 8. (ráno). ● Otec biskup Jaroslav Škarvada – 10. 10. (večer) – 16. 10. (ráno).

CYKLUŠ KATECHEZÍ „NÁVRATY KE KOŘENŮM“ – 15. 1. ● 12. 2. ● 11. 3. ● 15. 4. ● 13. 5. ● 17. 6. ● 14. 10. ● 11. 11. ● 9. 12. (vždy od 17.30 do 19.00) – S. M. Mgr. Zdislava Nosková OSF.

TROJÍ BDĚNÍ V KOSTELE NAROZENÍ PANNY MARIE – Velkopáteční – 9. 4. ● Svatodušní – 29. 5. (vždy 21–23 hod.) ● Adventní – 27. 11.

IZRAEL – opět do Svaté země 10. 5. – 18. 5. – 17 990 Kč. Letecky – odlet/přilet Praha, ubytování v hotelu s polopenzí. ● **PORTUGALSKO – mimořádně do Fatimy 20. 6. – 27. 6. – 6 990 Kč.** Autobusem, ubytování v hotelu se snídaní. ● Na požádání zašleme přehled na rok 2004.

PŘIHLÁŠKY: AVETOUR – Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, tel.: 494 377 654, mob.: 602 441 670, e-mail: avetour@dobruska.cz; www.avetour.cz

Poutní bohoslužby na první sobotu v měsíci v kostele Panny Marie Karmelské v Kostelním Vydří budou od měsíce března spojeny s tematickými promluvy v rámci cyklu nazvaného „**KE KOŘENŮM VÍRY S MARIÍ**“. Pravidelný program: od 16 hod. příležitost ke svátosti smíření, v 16.30 hod. modlitba růžence, v 17.00 hod. mše svatá, po ní mariánská pobožnost a adorace.

V rámci Středoevropských katolických dnů vás zveme na **PĚŠÍ POUŤ DO MARIAZELL z Vranova nad Dyjí (a Vel. Meziříčí)**. Vycházíme v **pondělí 17. 5. 2004 v 6.00 hod. z Vranova nad Dyjí (v sobotu 15. 5. v 8.00 z Velkého Meziříčí, v neděli 16. 5. z Valče) po trase:**

Pondělí: Vranov – Tři Duby ● Úterý: Tři Duby – Krems ● Středa: Krems – St. Pölten ● Čtvrtek: St. Pölten – Tümnitz ● Pátek: Tümnitz – Mariazell (můžete se přidat). Denní dávka: 35 km – z Vranova celkem 178. Nutno se přihlásit předem (do 15. 4. 2004): Vranov, tel.: 515 296 384, 776 257 118, Velké Meziříčí, tel.: 566 522 101, 608 814 345. Nocuje se ve vlastních spacácích na karimatce ● Převoz zavazadel zajištěn, stravu vzít s sebou ● Dopravu zpět si každý zařídí sám ● Zápisné 150 Kč.

Liturgická čtení

Neděle 29. 2. – 1. neděle postní

1. čt.: Dt 26,4–10

Ž 91(90),1–2.10–11.12–13.14–15

Odp.: srov. 15 (*Bud' se mnou, Pane, v mé tísní.*)

2. čt.: Řim 10,8–13

Ev.: Lk 4,1–13

Čtvrtek 4. 3. – připomínka sv. Kazimíra

1. čt.: Est 14,1,3–5.12–14

Ž 138(137),1–2a.2bc–3.7c–8

Odp.: 3a (*Kdykoli jsem tě volal, Hospodine, vyslyšels mě.*)

Ev.: Mt 7,7–12

Pátek 5. 3. – ferie

1. čt.: Ez 18,21–28

Ž 130(129),1–2.3–4ab.4c–6.7–8

Odp.: 3 (*Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo obstojí?*)

Ev.: Mt 5,20–26

Sobota 6. 3. – ferie

1. čt.: Dt 26,16–19

Ž 119(118),1–2.4–5.7–8

Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*)

Ev.: Mt 5,43–48

Úterý 2. 3. – ferie

1. čt.: Iz 55,10–11

Ž 34(33),4–5.6–7.16–17.18–19

Odp.: 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivě z každé jejich tísně.*)

Ev.: Mt 6,7–15

Středa 3. 3. – ferie

1. čt.: Jon 3,1–10

Ž 51(50),3–4.12–13.18–19

Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdeš.*)

Ev.: Lk 11,29–32

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	29. 2.	1. 3.	2. 3.	3. 3.	4. 3.	5. 3.	6. 3.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	272	271	272	271	271
Antifony	288	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	288	292	295	298	302	305	309
Antifona k Zach. kantiku	288	292	296	299	302	306	309
Prosby	289	292	296	299	302	306	309
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	306	310
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	289	293	296	300	303	307	310
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	306	310
Nešpory:	SO						
Hymnus	268	268	268	269	268	269	268
Antifony	286	290	838	853	868	884	900
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	286	291	294	297	301	304	307
Ant. ke kant. P. M.	287	291	294	298	301	304	308
Prosby	287	291	295	298	301	305	308
Záv. modlitba	289	289	293	296	300	303	314
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKY

Josef Hrdlička:

PANE, TY MÁŠ SLOVA VĚČNÉHO ŽIVOTA

Krátké homilie pro feriální dny liturgického mezi-dobí. Dotisk prvního vydání.

Brož., A5, 232 stran, 125 Kč

Petr Klimeš:

PSYCHICKÉ PŘÍČINY NEPLATNOSTI MANŽELSTVÍ

Předpokladem pro platné uzavření manželství je také dostatečná psychická schopnost osoby uzavírající sňatek. Psychická neschopnost může mít svou příčinu v těžkých poruchách mysli, v nejrůznějších psychických nebo psychosomatických poruchách, charakteropatiích či anomáliích. Rovněž celková nezralost osoby či nějaká forma závislosti může změnit osobnost natolik, že osoba není schopna dát z důvodu psychické neschopnosti platný manželský souhlas. Tato kniha je určena pro orientaci těm bratrům a sestrám, kteří mohli uzavřít církevně neplatné manželství z výše uvedených příčin. Vzhledem k přítomnosti historického vývoje, popisu možných psychických příčin a komentáře kánonů církevního kodexu může být práce P. Klimeše přínosem i pro kněze a teologicky vzdělané laiky.

Brož., A5, 170 stran, 220 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Pavel Plíšek: POSTNÍ ALELUJA
ANEB O NEZBYTNOSTI POSTNÍHO
PRVKU V NÁS

Autor, římskokatolický kněz, chce v malém postním zamyšlení ukázat, že navzdory povšechnému umrtvení a utlumení aktivit rádooby neutlumitelných, je v tomto liturgickém období člověk přiváděn k radosti. Vždyť půst nevede svou charakteristikou k trápení, ale k vědomí vděčnosti a k prožitku života plného naděje, kterou je zmrtvýchvstalý Kristus.

Brož., 164x110mm, 76 stran, 72 Kč

Jan Kotas - Martina Špinková:
OD ADVENTU DO ADVENTU

Co je to liturgický rok, kdy začíná a kdy končí? Co znamená advent? Jak dlouho trvá postní doba a jaký má smysl? Proč jsou Velikonoce každý rok jindy? Na tyto a mnohé další otázky srozumitelným jazykem a s využitím krásných a výstižných ilustrací odpovídá tato knížka. Odhaluje původ a smysl křesťanských svátků a ukazuje, jak je slavíme v rodině a společně s celou církví. Liturgický rok se zde odhaluje ve vši pestrosti, tak jak ho prožívá už dlouhá staletí katolická církev.

Doron, váz., A5, křídlový papír, 64 stran, 125 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticem.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.